

ΚΛΕΙΩ

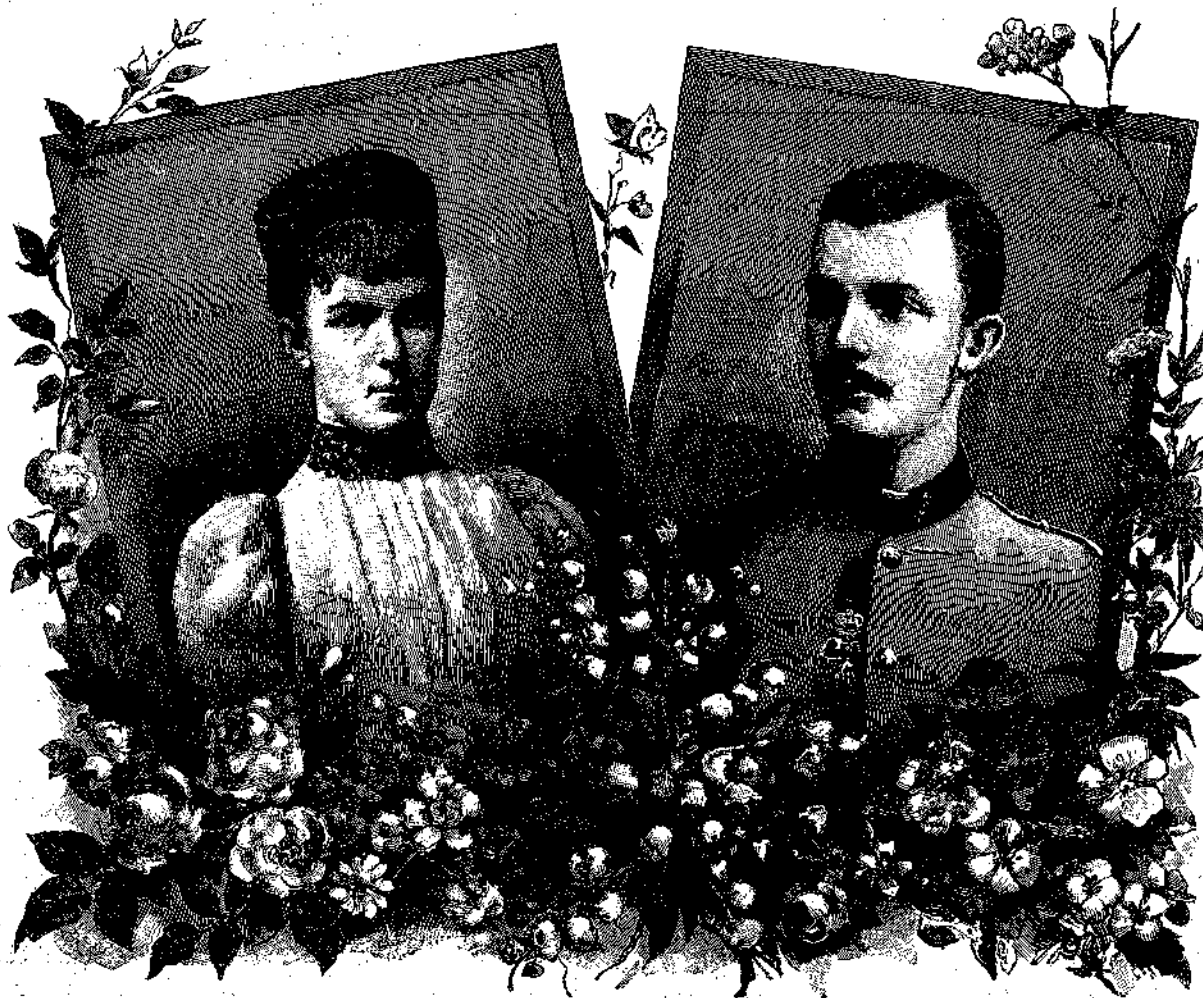
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΕ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Ε'.
ΑΡΙΘΜ. 2 (98).

Συντάκτης, αρχισυντάκτη από 1. Ιανουαρίου και 1. Τουλίου έκδοτου Κεως, Εξάμηνος μόνον
και προσηγορία: Πενταχού φράγκ. χρ. 10 ἢ μάκρ. 8.

ΕΤΟΣ Ε'.
τῆ 15/27. Ιανουαρίου 1889.

Η ΑΡΧΙΑΥΚΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΒΑΛΕΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΝΗΤΗΡ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΑΥΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΣΑΛΒΑΤΩΡ.

ΠΡΟΓΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ.

Ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἀρθροῦ τούτου ἀγόμεθα ἀμέσως εἰς τὴν παρομοίωσιν τοῦ περὶ οὗ πραγματευόμεθα θέματος πρὸς τὴν ἱατρικὴν. Διότι ἡ πρόγνωση εἴτε προδιαγνώσις εἶνε καὶ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ὅρος. Ὁ ἱατρός ἐκ τῶν παρατηρηθέντων τῆς νόσου συμπτωμάτων προσπαθεῖ νὰ ὀρίσῃ τὸ εἶδος τοῦ ἐπικειμένου κακοῦ καὶ νὰ ὀνομάσῃ τὴν νόσον μετὰ τὸ ὀρθὸν καὶ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα. Τότε δὲ, ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων γνώσεων αὐτοῦ ἐπορίσαστο ἐκ τε τῶν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν του καὶ ἐκ τῆς πολυχρονίου πείρας ἐν τῇ πρακτικῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός του, εἶνε συγχρόνως εἰς θέσιν νὰ προῖδῃ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν καὶ πορείαν τῆς νόσου, καὶ νὰ γνωρίσῃ, ποῖα μέρη τοῦ ὅλου ὄργανισμοῦ ἀπειλοῦνται ὑπὸ τοῦ μεγίστου κινδύνου καὶ τίνι τρόπῳ ὁ κίνδυνος οὗτος δύναται νὰ ἀποτραπῇ ἀπὸ τοῦ ἀσθενοῦς.

Πράγματι ὁ κακὸς καιρὸς δύναται προσφεύστατα νὰ παραβληθῇ πρὸς νόσον τοῦ ἀερώδους περικαλύμματος τῆς γῆς, διότι οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἡ κακοκαιρία εἰ μὴ διατάραξις τῆς ἰσορροπίας τῶν ἀερώδων ἐκείνων ζωικῶν χυμῶν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, οἵτινες κυκλοφοροῦσι σφύζοντες περὶ τὸ σῶμά του καὶ συγχρόνως ἀποτελοῦσι δι' ἡμᾶς, τοὺς πτωχοὺς παρασίτους τῆς γῆνης σφαίρας, τὸν πρῶτον καὶ ἀπαραίτητον τῆς υπάρξεως ὄρον. Οἱ ἀεροσκόποι εἴτε μετεωρολόγοι κατανοοῦσιν ὁσημέραι σαφέστερον τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μμηθῶσιν, ἐν σχέσει πρὸς ἐκεῖνας τὰς „νόσους τοῦ ἀέρος“, τοὺς ἱατροὺς τῶν ἀνθρωπίνων νοσημάτων, οἵτινες δὲν βασανίζουσι πολὺν χρόνον τὸν νοῦν των παρὰ τῇ κλίμῃ τοῦ ἀρρώστου ὅπως ἐννοήσῃσι τίνι τρόπῳ ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ὑπαρξίν ἡ νόσος ἢ τίνος ἕνεκα τὰ προσδοκώμενα ἐπακολουθήματα θὰ ἐξελιχθῶσιν ἐκ τῶν ἤδη παρουσιασθέντων τῆς νόσου σπερμάτων· διότι γνωρίζουσιν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ὅτι, μέχρις οὗ λυθῶσι τὰ τελευταῖα ταῦτα προβλήματα τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, ὄχι μόνον ὁ νοσηλεύμενος ἀσθενὴς, ἀλλὰ σύμπασα ἡ πάσχουσα ἀνθρωπότης θὰ ἐξωλοθρεύετο. Ὅταν τις καταληφθῇ ὑπὸ συνεχοῦς παρμῶν, προεικάζει συνήθως, ὅτι ὁ ἐσωτερικὸς ἐκείνου τῆς βίβης του γαργαλισμὸς εἶναι σημεῖον ἐπικειμένης καταρροῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριστος ἱατρός δὲν θὰ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ τῷ ἐξηγήσῃ, πῶς κυρίως συμβαίνει ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει νὰ παρνούηται καὶ ἐν οἰκῇ ἀμοιβαίᾳ σχέσει καὶ ἀλληλεπιδράσει εὐρίσκειται ὁ παράδοξος ἐκείνος σπασμὸς, ὃν ὀνομάζομεν παρμὸν, μετὰ τῆς προσεγγιζούσης καταρροῆς. Ὅταν δὲ ἡ καταρροὴ αὕτη ἐπέλθῃ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆ ἀκρίβειας, τότε πλέον δὲν ἐνδιαφερόμεθα βεβαίως τόσο πολὺ νὰ μάθωμεν, πῶθεν ἡ καταρροὴ προήλθεν, ὅσον, τίνι τρόπῳ νὰ ἀπαλαχθῶμεν αὐτῆς ὅσον ὁλόν τε τάχιστα.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ ἱατρός τοῦ καιροῦ δηλ. ὁ μετεωρολόγος οὐδὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπικειμένην „τοῦ ἀέρος νόσον“ οὔτε νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ πορείας αὐτῆς ὅταν δὴποτε ἐπιρροήν, ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἀκρίβης ἐκ τῶν προτέρων γνώσις τῆς περαιτέρω πορείας αὐτῆς ἔχει ἀναμφιβόλως μεγίστην καὶ προφανεστάτην σπουδαιότητα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, διότι προειδότες τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον σπεύδουσι νὰ προφυλάξωσι καὶ ἀσφαλίσωσι ἐγκαίρως τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπικειμένης λύσεως τῶν μαινομένων στοιχείων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἀπαιτεῖται πρωτίστως συλλογὴ ὅσον τὸ

δυνατὸν περισσοτέρων μετεωροσκοπικῶν παρατηρήσεων, αἵτινες ὡς συμπτώματα νὰ προσδιορίζωσι τὸν ἐξωτερικὸν χαρακτήρα τῆς νόσου ἐν πᾶσιν αὐτῆς τοῖς σταδίοις. Τοιαῦται παρατηρήσεις ἤρχισαν πραγματικῶς νὰ γίνωνται εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀπὸ ἐνὸς ἤδη αἰῶνος μετὰ τῆς μεγίστης κανονικότητος, σταθερότητος καὶ καρτερίας. Εἶνε δὲ τὰ μάλιστα παράδοξον ὅτι οἱ μετεωρολόγοι, μεθ' ὅλην τὴν ἐκτακτὸν πλησμονὴν τοῦ κατὰ τὸ διάστημα τούτου συναχθέντος ὕλικου ἐκ παρατηρηθέντων συμπτωμάτων, μόλις κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους, ἤτοι ἀπὸ δεκαπέντε μόλις ἐτῶν, ἤρξαντο νὰ ἐπιλαμβάνονται τῆς πρακτικῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ὕλικου τούτου, πειράμενοι ν' ἀποδείξωσι δι' ἀριθμῶν, ὅτι εἰς ὀρισμένην τινὰ συνδρομὴν πολλῶν τοιούτων συμπτωμάτων τοῦ καιροῦ παρουσιάζονται μετὰ ὀρισμένου χρόνου (ἰ. χ. μετὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας) ὀρισμένα μετεωρολογικὰ φαινόμενα, καὶ ὅτι ἐπομένως ἐκ τῆς παρουσίας τῶν συμπτωμάτων δύναται νὰ προλεχθῇ ἡ μέλλουσα πορεία τοῦ καιροῦ, χωρὶς διόλου νὰ ἦνε γνωστὴ ἡ ἐσωτερικὴ συνάφεια μεταξὺ τῆς διαδοχῆς τῶν φαινομένων τούτων.

Ἡ τάσις αὕτη τοῦ ἐξετάζειν τὰ γεγονότα μᾶλλον ἢ τὰς ἀρχικὰς αὐτῶν αἰτίας κατεδικάζετο ὑπὸ τῆς ἀρχαίας σχολῆς τῶν μετεωρολόγων ὡς „ψηλάφησις ἐν τῷ σκότει“ καὶ ἐθεωρεῖτο ἀναξία τῆς αὐστηρᾶς ἐπιστήμης, ἥτις τείνει νὰ ἀνεύρῃ τὸν γενικὸν νόμον, „τὸν μόνιμον καὶ σταθερὸν πόλον ἐν τῇ φυγῇ τῶν φαινομένων“. Ἄλλ' οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι σοφολογιώτατοι οὐδόλως ἐλάμβανον ὑπ' ὄψει, ὅτι πᾶσα ἐπιστήμη, ἐν τοῖς σπαργάνοις εἰσέτι διατελοῦσα, ἀναγκάζεται νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τοιούτους ἀπλοῦς ἐμπειρικοὺς κανόνες. Τρανώτατον τούτου παράδειγμα παρέχει ἡ ἀστρονομία, ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ τὰ μάλιστα ἀνεπτυγμένη ἐπιστήμη. Κατὰ τοὺς πανάρχαιους χρόνους ἤξευρον οἱ Κινεῖοι καὶ οἱ Ἰνδοὶ νὰ προλέγῃσι μετ' ἀποχρώσεως ἀκρίβειας τὰς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, διότι ἐν τῇ παρελεύσει τῶν αἰώνων σημειοῦντες καὶ καταγράφοντες τὴν ἐκάστοτε παρουσίαν τῶν θαυμασιῶν τούτων φαινομένων εἶχον παρατηρήσῃ ὀρισμένην τινὰ ἀκρίβειαν καὶ κανονικότητα, τὴν ὁποίαν κατόπιν μετεχειρίζοντο πρακτικῶς εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς των, χωρὶς νὰ ἔχωσιν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς πραγματικῆς αἰτίας τῶν ἐκλείψεων τούτων. Βραδύτερον ἔμαθον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ προσδιορίζωσιν ἐκ τοῦ προτέρου τὰς κινήσεις τῶν πλανητῶν. Ὁ Κέλπερος κατάρθωσε, τὸ μέγα πλῆθος τῶν πρὸς τούτο ἀναγκαίων κανόνων νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τρεῖς κυριώδεις κανόνες· ἀλλὰ μόνος εἰς Νεῦτων ἠδυνήθη τελευταῖος νὰ δώσῃ τὴν γενικὴν ἐξήγησιν πάντων τῶν φαινομένων τούτων διὰ τοῦ μεγάλου φυσικοῦ νόμου τῆς παγκοσμίου ἑλξεως.

Ἐπὶ τετραμισχίλια ἔτη ἠναγκάσθη ἡ ἀνθρωπότης νὰ ἐρευνᾷ καὶ φροντιδοκοπῆται, ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῶν οὐρανίων φαινομένων· ἀλλ' ἡ μετεωρολογία εὐρίσκειται εἰσέτι ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ, μόλις ἀριθμοῦσα ἑκατὸν ἔτη. Ἄν δὲ μεθ' ὅλα ταῦτα παραδόξως πως ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πολλὰς ἐπιτυχίας, δυνάμεθα νὰ ὑπερφανευόμεθα διὰ τὸ πρωίως ἀναπτυχθῆναι παιδίον· οὐχ ἴστων ὅμως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονώμεν, ὅτι ἔχομεν ἀπέθανει μὲς μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ὅπως δὴποτε πρέπει διέλθῃ τὴν ἡλικίαν τῶν ἀνοησιῶν του, πρὶν ἢ ἀνδρωθῇ καὶ μεγαλοουργῆσθαι.

Ὅτι ἡ νέα αὕτη συμπτωματολογία τοῦ καιροῦ ἔχει νὰ

λύσῃ πολυπλοκώτατον καὶ δυσχερέστατον πρόβλημα, εἶνε εὐνόητον. Διότι ἀκριβῶς ἐνταῦθα, ὅπου οἱ πραγματικοὶ νόμοι εἶναι ἀγνωστοί, ὀφείλομεν πρωτίστως νὰ ἀποχωρίσωμεν τὸ καθαρῶς τυχαῖον ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ δι' ἀποκαταλήπτου καὶ αὐστηρῶς συστηματικῆς ἐπεξεργασίας ὅσον ὁλόν τε πλείστον περιπτώσεων. Ὁ παρμὸς, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶνε πάντοτε σημεῖον ἐπερχομένης καταρροῆς, διότι δύναται ὡσαύτως νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς εἰς τὸν ἥλιον ἀναβλήσεως ἢ ἐκ τῆς εἰς τὴν βίνα εἰσαγωγῆς τομβάκου ἢ ἄλλης τινὸς παρμικῆς οὐσίας. Αὗται λοιπὸν αἱ δευτερεύουσαι περιστάσεις ὀφείλουσι πᾶσαι κατὰ τὴν προδιαγνώσιν νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει. Ὅσαύτως, εἰς τὴν πτώσιν τῆς στήλης τοῦ ὑδραργύρου ἐν τῷ βαρομέτρῳ ἐπακολουθεῖ μὲν κακοκαιρία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δηλαδὴ κατὰ κανόνα, οὐχὶ ὅμως πάντοτε ἀνευ ἐξαίρεσεως. Ὅπως λοιπὸν βεβαιωθῇ περὶ τούτου ὁ μετεωρολόγος ὀφείλει, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὁ ἱατρός, νὰ παρακολουθῆσθαι πάντα τὰ συμπτώματα μέχρι εὐρύτερων ἀποστάσεων, ἐφ' ὅσον ταῦτα παρουσιάζονται. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ἔχῃ σύγχρονον γνῶσιν τοῦ βαρομετρικοῦ ὕψους, τῆς θερμοκρασίας, τῆς διευθύνσεως καὶ ἐντάσεως τῶν ἀνέμων κτλ. πολλῶν ἀπομεμακρυσμένων τόπων, τοῦθ' ὅπερ κατέστη δυνατόν ἀφ' ὅτου τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς συνεδέθησαν διὰ τηλεγραφικῶν γραμμῶν, αἵτινες προθύμως ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μετεωρολόγων. Τὰ καθ' ἐκάστην διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιευόμενα περὶ τοῦ καιροῦ τηλεγραφήματα καὶ οἱ μετεωρολογικοὶ χάρται παριστάσι λοιπὸν τὴν ἱατρικὴν ἐκθεσιν, ἐν ἣ ἐκτίθεται ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν μητρὸς, τῆς γῆς, ἢ μᾶλλον τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτῆς ἀερώδους περικαλύμματος ἢ δηλοῦνται τὰ συμπτώματα τῆς νόσου, ἅτινα πρὸ μικροῦ παρουσιάσθησαν.

Εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα συμπτώματα ἀνήκουσιν, ὡς γνωστὸν, κατὰ πρωτίστον λόγον αἱ ἐλάχισται ἀτμοσφαιρικοὶ πιέσεις, ἥτοι τὰ ἐλάχιστα ὕψη τῆς βαρομετρικῆς στήλης. Ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρουσιάζονται ἐν τῷ ἀνοτάτῳ βορρᾷ ὑπεράνω τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου, τοῦ ἀέρος ἐνταῦθα, δι' ἀγνωστούς καὶ μήπω ἀρκούντως ἐξηγηθέντας λόγους, ταχέως ἀραιουμένου ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως, καὶ δὴ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκτάσεως ἐκείνης ἐπικρατεῖ ἡ ἐλαχίστη πίσις τῆς ἀτμοσφαιρας, τὸ κατώτατον ὕψος τῆς βαρομετρικῆς στήλης, περὶ δὲ τὸ κεντρικὸν τούτο σημεῖον διατάσσονται συμμετρικῶς δακτυλιοειδῆς ἐκτάσεις ἀέρος, τῶν ὁποίων ἡ πυκνότης καὶ ἐπομένως ἡ πίσις αὐξάνει βαθμιαίως ἐκ τῶν ἐσῶ πρὸς τὰ ἐξω, κατ' εὐθὺν λόγον πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ κέντρου αὐτῶν ἀποστάσεις. Τὸ ὅλον λοιπὸν ὁμοιάζει πρὸς χωνοειδῆ ὄπτην ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Ἡ ὄπτη αὕτη δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς πληγὴν τοῦ ἀερώδους περικαλύμματος τοῦ ἡμετέρου πλανήτου· ὅπως δὲ εἰς τινὰ πληγὴν τοῦ ἡμετέρου σώματος πάντες οἱ ζωικοὶ χυμοὶ συρρέουσιν ὅπως ἱατρεύσωσιν αὐτήν, οὕτω καὶ εἰς τὸ ἀνοιχθῆν ἐκεῖνο τραῦμα τὴν ἀτμοσφαιρᾷ εἰσορμᾷ πανταχόθεν ὁ περιεκείμενος ἀήρ, καὶ δὴ μετὰ τοσοῦτω ἰσχυροτέρας ὀρμῆς, ὅσω ἡ πληγὴ εἶνε βαθύτερα. Εἶνε λοιπὸν εὐνόητον, ὅτι εἰς τοιαύτας τῆς ἀτμοσφαιρας χοάνας ἀναπτύσσονται ἀνεμοὶ τοσοῦτω σφοδρότεροι, ὅσω μᾶλλον εἶνε τὸ βάθος ἢ, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅσω ἔλασσον εἶνε τὸ βαρομετρικὸν ὕψος ἐν τῷ κέντρῳ τῆς χοάνης (τοῦ καλουμένου σίφωρος εἴτε τυφῶνος! [Cyclon]). Γνωστὸν ὡσαύτως τυγχάνει, ὅτι ὁ εἰσορμῶν ἀήρ προσλαμβάνει συστροφικὴν κίνησιν, καὶ τοῦ φαινομένου τούτου εἶνε εὐεξήγητος ὁ λόγος. Πρὸς σφαιρῶν ὅμως αὐτοῦ κατάληψιν πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει,

ὅτι ὀλόκληρον τὸ ἀνωτέρω περιγραφέν φαινόμενον λαμβάνει χώραν ἐπὶ οὐρανόυ σώματος, στρεφόμενον περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. Ἐπομένως ὁ ὑπὲρ τὸν ἰσημερινὸν τῆς γῆς αἰωρούμενος ἀήρ, ἵνα δι' ἡμᾶς ἐπικρατῇ γαλήνη, πρέπει νὰ κινήται μετὰ ταχύτητα 463 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, τοῦτ' ἐστὶ πεντάκις ταχύτερον τοῦ σφοδρότατου τυφῶνος· καὶ πράγματι ὡς σφοδρὸς τυφῶν θὰ ἦτο εἰς ἡμᾶς ἐπαισθητὸς ὁ ὑπὲρ τὸν ἰσημερινὸν ἀήρ, ἐάν, διατηρῶν ἀμείωτον τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ ταχύτητα, μετεφέρετο εἰς τὰ ἡμέτερα πλάτη, ἐτι δὲ μᾶλλον εἰς τοὺς πόλους, διότι παρ' ἡμῶν ἡ ἀπόλυτος ταχύτης τῆς περὶ τὸν ἄξονα περιστροφῆς τῆς γῆς εἶνε πολλῶν μικροτέρα ἢ παρὰ τῷ ἰσημερινῷ, ἐπὶ δὲ τῶν πόλων εἶνε ἴση τῷ μηδενί. Ὅταν λοιπὸν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἡμισφαιρίου συμβῇ ἡ ἀνωτέρω περιγραφείσα ἀραιώσις τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ σχηματισθῇ ἐν αὐτῇ ἡ χωνοειδῆς ὄπτη, τότε ὁ ἐκ τοῦ βορρᾷ εἰσορμῶν εἰς τὴν χοάνην ἀήρ, θὰ ἔχῃ ταχύτητα μικροτέραν τῆς τοῦ κέντρου τῆς χοάνης, καὶ ἐπομένως θὰ στραφῇ πρὸς δυσμᾶς. Πρὸς βορρᾷν λοιπὸν τῆς χοάνης θὰ πνέωσιν οὐχὶ βόρειοι ἀλλὰ βορειανατολικοὶ ἀνεμοὶ. Τούναντίον δὲ οἱ ἐκ νότου εἰσδύοντες εἰς τὴν χοάνην ἀνεμοὶ ἔχουσι μείζονα ταχύτητα ἢ τὸ κέντρον, καὶ ἐπομένως στρέφονται πρὸς ἀνατολάς· ἐνταῦθα λοιπὸν ἐπικρατοῦσι νοτιοδυτικοὶ ἀνεμοὶ. Ὅσαύτως εὐρίσκομεν ὅτι πρὸς ἀνατολάς τοῦ κέντρου ἐπικρατοῦσι μεσημβρινοὶ καὶ πρὸς δυσμᾶς βόρειοι ἀνεμοὶ. Ἐκ τούτου προέρχεται περὶ τὸ κέντρον συστροφικὴ κίνησις τοῦ εἰσορμῶντος ἀέρος, τῆς ὁποίας κινήσεως ἡ διεύθυνσις εἶναι ἀντιθετὸς πρὸς τὴν τοῦ ὀροδείκτου, ἐνῶ οἱ σίφωνες τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου διὰ τοὺς αὐτοὺς ἀκριβῶς λόγους ἔχουσι τὴν ἀντίστροφον κίνησιν. Ἐπειδὴ τοῦ παρατηρηθέντος τούτου κανόνος, ὡς εἶδομεν, εὐρέθῃ ἡ φυσικὴ ἐξήγησις, δυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον νόμου τῶν ἀνέμων, καὶ ὀνομάζομεν αὐτόν, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνακαλύπτου, νόμον τοῦ Bouji-Ballot.

Ἡ νέα διεύθυνσις τῆς μετεωρολογικῆς ἐπιστήμης, ἣν ἐκ παραβολῆς πρὸς τὴν ἱατρικὴν ὀνομάσαμεν συμπτωματολογίαν τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ὁποίας εἰς ἐκ τῶν περιφανεστάτων ἀντιπροσώπων εἶνε καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ γερμανικοῦ ναυτικοῦ μετεωροσκόπου Δρ. φάν Βέββερ, κατάρθωσεν ἤδη νὰ ἐξακριβώσῃ, ὅτι οἱ σίφωνες, οἵτινες οὐδέποτε περιορίζονται ἐν τῷ τόπῳ τῆς γενέσεως αὐτῶν ἀλλὰ μετακινουῦνται ἀπὸ τὸ ἡμέτερον ἡμισφαίριον πάντοτε πρὸς ἀνατολάς, τρέπονται ὅλως ὀρισμένως ὁδοὺς κατὰ τὴν ἐαυτῶν πορείαν. Ὁ φάν Βέββερ διακρίνει πέντε τοιαύτας κυριώδεις ὁδοὺς, γνωρίζοντες δὲ ταύτας δυνάμεθα πολλάκις μετὰ βεβαιότητος νὰ προείπωμεν τὸν μέλλοντα δρόμον ἐνὸς σίφωρος, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦνε ἡμῶν γνωστὸς ὁ τόπος τῆς γενέσεώς του. Ἄλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τούτου ἔχει προφανῶς τὴν μεγίστην σημασίαν καὶ σπουδαιότητα διὰ τὴν πρόγνωσιν τοῦ καιροῦ ἐν ὀρισμένῳ τινὲ τόπῳ. Ἐὰν εὐρωμεν λόγου χάριν ὅτι ἐπερχόμενος τις σίφων θὰ τραπῇ πιθανῶς τὴν ἐπομένην ἡμέραν πρὸς βορρᾷν ἡμῶν, τότε κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀνέμων δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν νοτιοδυτικούς ἢ τὸ πολὺ δυτικούς ἀνέμους, τῶν ὁποίων τὴν ἔντασιν μετροῦμεν κατὰ τὸ βάθος τῆς βαρομετρικῆς στήλης καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν τοῦ κέντρου. Ἐὰν τὸ κέντρον διέλθῃ ἀνωθεν τοῦ τόπου ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα, τότε ἔχομεν κατ' ἀρχὰς μὲν σφοδρότατους μεσημβρινοὺς ἀνέμους νὰ περιμένωμεν, εἶτα δὲ ὀλεθρίαν νηγεμῖαν, ὅταν τὸ κέντρον τοῦ ἀνεμοστροβίλου ἴσταται ἀκριβῶς ὑπεράνω ἡμῶν· διότι ἐνταῦθα οἱ ἀνεμοὶ συγχρούονται πανταχόθεν πρὸς ἀλλήλους καὶ μόνον πρὸς τὰ ἀνω δύναται νὰ

διαφύγῳσι. Τὸ πρὸς τὰ ἀνω συνωθούμενον βεῖμα τοῦ ἀέρος ἔρχεται εἰς ὕψη, ἐνθα ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε ψυχρότερα· ἐνταῦθα ὁ ἀήρ ἐνεκα τῆς ταχέως ἀποψύξεως δὲν δύναται πλεονεῖν καὶ συγκρατῆσαι τὸ ὑδατῶδες αὐτοῦ στοιχεῖον· μέλανα νέφη σχηματίζονται καὶ ἀρχίζει νὰ πίπτῃ βαρὺ ἀβρῶδες, ἐνῶ αἰφνης ἐγείρεται ἰσχυρὸς βορρᾶς, ἅμα ὡς ὁ σίφων τραπῆ πρὸς ἀνατολάς. Ἡδὴ λοιπὸν κατανοοῦμεν, πῶς πάντα τὰ φαινόμενα ταῦτα δύνανται νὰ προλεχθῶσιν ἐξ ἐκείνου τοῦ νόμου, ὡσαύτως δὲ καὶ διατῆ ἡ πτώσις τοῦ βαρομέτρου συνεπάγεται συνήθως κακοκαιρίαν· διότι ἡ στήλη τοῦ υδραργύρου ἐν τῷ βαρομέτρῳ δεικνύει ἡμῶν, ὡς γνωστὸν, πῶς ἀπὸ ἐκάστοτε εὐρίσκειται ὑπεράνω ἡμῶν. Ὅταν ὁ υδράργυρος κατέρχεται, δεικνύει ὅτι ὑπεράνω ἡμῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐσχηματίσθη ὁπή, ἣτις βραίνει ἀξαναμένη· ἐπέρχεται λοιπὸν κατὰ τὰ ἀνωτέρω τυφῶν, καὶ περιεμένομεν νότιον ἀνεμῶν.

Ἐνίοτε βεβαίως δυνάμεθα ν' ἀπατηθῶμεν ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην, διότι ἡ ἀτμοσφαιρική πίεσις δύναται ἐκτάκτως πῶς νὰ ἐλαττωθῇ διὰ τοπικῶν ἐπιδράσεων. Μόνα τὰ περὶ καιροῦ τηλεγραφήματα δύναται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νὰ δώσωσιν ἡμῶν αὐθεντικὰς πληροφορίας, διότι ἀναγγέλλουσιν ἡμῶν ἀπὸ μακρῶν ἀποστάσεων τὰ γνωρίσματα τοῦ σίφῳνος καὶ τὴν πορείαν αὐτοῦ, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου τοῦ βαρομέτρου ἐπικυροῦ τὰς ἀγγελίας ταύτας καὶ βεβαίως ἡμᾶς περὶ τῆς προσπελάσεως τοῦ κέντρου τοῦ σίφῳνος.

Τοιοτοτρόπως λοιπὸν δυνάμεθα σήμερον, ἐπὶ τῇ βράσει τῶν πολλαπλῶν ἐκείνων παρατηρήσεων νὰ γνωρίσωμεν μίαν ἢ καὶ δύο ἡμέρας πρότερον τὴν μέλλουσαν κατάστασιν τὴν ἡμετέρας ἀτμοσφαίρας ἐπὶ ἀκούοντες ἐκτεταμένων χωρῶν, αἱ δὲ περὶ τοῦ καιροῦ προφητεῖαι ἡμῶν πραγματοποιοῦνται εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις, ἂν καὶ περὶ τοῦ κυρίου „αἰτίου“ τῶν προμαντευομένων φαινομένων δὲν ἔχομεν πάντοτε σαφῆ καὶ καθαρὰν γνῶσιν. Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους τῆς

συγκριτικῆς συμπτωματολογίας ἡδυνάμεθα κάλλιστα νὰ συμπεριλάβωμεν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἡμετέρων παρατηρήσεων καὶ τὸν ἀρχαῖον ἡμῶν μάντιν, τὸν κηπαῖον βάτραχον, ἢ καὶ τοὺς τύλους τοῦ ποδός, τοὺς κοινῶς καλουμένους κάλλους, οἵτινες ὡς γνωστὸν ἔχουσι παραδόξως λεπτὴν εὐαισθησίαν εἰς τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ.

Δὲν δὲ ἦτο ἄτοπον νὰ ἐξετάσωμεν, εἰ δυνατόν, στατιστικῶς καὶ δι' ἀριθμῶν, εἰς πόσας περιπτώσεις ὁ κάλλος ἐπιτυγχάνει ἐν ταῖς προφητείαις του καὶ εἰς πόσας ἀποτυγχάνει. Ἐξήγησιν τοσοῦτο παραδόξων σχέσεων δὲν δυνάμεθα βεβαίως ν' ἀπαιτήσωμεν, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα ἀποτελέσματα τῆς πρακτικῆς μετεωρολογίας ἀδυνατοῦμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον νὰ ἐξηγήσωμεν. Ὅτι ὅμως μέρη τινὰ τοῦ ζωϊκοῦ ὄργανισμοῦ εἶναι λίαν εὐαίσθητα εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικήν ὑγρασίαν ἀποδεικνύει, ἐκτὸς ἄλλων πολλῶν, καὶ τὸ τριχινον ὑγρόμετρον, ἐργαλεῖον, ὅπερ εἰς τοὺς μετεωρολόγους παρέχει σπουδαίας ὑπηρεσίας διὰ μόνης τῆς ἐκτάκτου εὐαισθησίας τῆς ἀνθρωπίνης τριχὸς εἰς τὴν ὑγρασίαν τοῦ ἀέρος. Πρὶν ἢ ὅμως πιστεύσωμεν σπουδαίως εἰς τὰς προφητείας τῶν βατράχων, τῶν κάλλων καὶ τῶν τοιούτων, ὀφείλομεν νὰ συλλέξωμεν ἕσον οἷόν τε πλείστας περιπτώσεις ἐπιτυχίας καὶ πραγματοποιήσεως τῶν προφητειῶν τούτων, τοῦτ' ἔστι ν' ἀποδείξωμεν στατιστικῶς, δι' ἀριθμῶν, τὴν ἀξιοπιστίαν αὐτῶν.

Γνωρίζομεν λοιπὸν τὴν σήμερον τοσοῦτο μόνον μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δύναται νὰ προαγγείλῃ τὴν μέλλουσαν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας ἤτοι τὸν καιρὸν μόνον δύο τὸ πολὺ ἡμέρας ἐκ τῶν προτέρων, καὶ τοῦτο οὐχὶ πάντοτε μετὰ πληρεστάτης βεβαιότητος. Ἐπομένως αἱ περὶ καιροῦ προφητεῖαι δι' ἐν ὁλόκληρον ἔτος, τὰς ὁποίας ἀναγινώσκωμεν εἰς τὰ ἡμερολόγια καὶ τοὺς καζαμίας, εἶναι καθαρὰ ἀγνοτεία.

ΝΗΠΙΩΝ ΑΣΥΛΑ.

Ὅντως εἶναι προσοχῆς μεγίστης ἄξιον, ὅτι πάντα τὰ φιλοσοφικὰ πνεύματα, τὰ ἀσχολούμενα περὶ τὰ πλουτολογικὰ ζητήματα καὶ τὴν ἠθικὴν τῶν λαῶν τοῦ τε παρόντος καὶ μέλλοντος, σπανιώτατα συμφωνοῦσι περὶ τῶν μέσων τῆς θεραπείας τῆς ὁσημέραι ἀξαναούσης οικονομικῆς δυσχερείας τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἐν τῇ εὐρυτάτῃ τῆς λέξεως σημασίᾳ, πάντως ὅμως ὡς προσφορώτερον καὶ δραστηριώτερον φάρμακον νομίζεται τοῦ οικογενειακοῦ βίου ἢ ἀνακούφισις τε καὶ ἐνίσχυσις.

Ἐν τοῖς πρώτοις, οἵτινες ἀναγκαιότατα τῆς ἀνακουφίσεως ταύτης χρῆζουσιν, λογιστέοι οἱ κακοδαιμονοῦντες ἔγγαμοι καὶ μάλιστα οἱ πολυμελοῦς οικογενεῖας προστάται, οἱ ἐργατικοὶ τῶν μεγάλων βιομηχανικῶν πόλεων, ὧν ὁ ἡμερήσιος μισθὸς καθόλου, μετ' ὅλην τὴν συνετὴν οικονομίαν, οὐδαμῶς ἐπαρκεῖ ταῖς πρώταις αὐτῶν ἀνάγκαις. Πρόδηλον ἄρα ὅτι καὶ ἡ γυνὴ ἐργαζομένη δύναται πῶς τὰ ἐλλείποντα νὰ ἀναπληρώσῃ. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο, ἐπιβαλλόμενον καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, εἶναι τὸσον ἀληθές, ὥστε οὐδεμία θεωρία οὐδὲ ρητορικὴ δεινότης, οὐδὲν αἰσθημα δύναται νὰ ἀναίρῃσιν. Ἴνα καταστήσῃ τὴν ἐργασίαν τῶν μητέρων δυνατὴν, ἴδρυσεν δημοτικὸς τις Σύμβουλος ἐν Παρισίῳ ἐν ἔτει 1860 τὰ ἀσυλα τῶν νηπίων (asyles d'enfants) τανῦν πραγματικὰ Σχολεῖα (Ecoles materielles) καλούμενα. Τὰ σχολεῖα ταῦτα, καίτοι ἐν τοῖς ὑστερον χρόνοις ἐπολλα-

πλασιάσθησαν, δὲν εἶναι ὅμως ἱκανὰ νὰ δεχθῶσι τὰ δηλωθέντα νήπια, τρανώτατον μαρτύριον τῆς χρησιμότητος καὶ ἀναγκαιότητος αὐτῶν. Οἱ μὴ ποτε ἰδόντες τοιαῦτα ἰδρύματα, ἀδύνατον νὰ κατανοήσωσι μετὰ τίνος τελείας τῶν πραγμάτων γνώσεως καὶ ἐπιστήμης ἰδρῶθησαν, ὅποια ἡ ἀκριβῆς ἐποπτεία, ὅποια δὲ καὶ ἡ τῶν ἀρμοδίων μέριμνά τε καὶ προθυμία νὰ ἀπεργάσωνται ὡς οἷόν τε καλὰ κάγαθὰ τὰ ὑπὸ τῶν γονέων πιστευθέντα αὐτοῖς νήπια.

Ἴνα δυνηθῶσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν νὰ κρίνωσι περὶ τοῦ ἀναγκαιῶν τῶν σχολείων τούτων ἐν Παρισίῳ, θὰ πειραθῶμεν νὰ παράσχωμεν πιστὴν εἰκόνα αὐτοῦ περιγράφοντες ἀκριβῶς τὴν ἐργασίαν καὶ ὅ,τι σχετικὸν πρὸς ταῦτα.

Τὰ εἰρημένα σχολεῖα εἶναι ἰσόγεια, ἀποτελούμενα ἐκ δύο αἰθουσῶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἢ καὶ μεῖζων, ἐν ἣ κυρίως τὰ νήπια παιδεύονται, εἶναι ἐστιατόριον ἅμα καὶ ἱματιοθήκη, ἐν χειμῶνος δὲ καὶ ὑετοῦ ὥρα δύναται τὰ νήπια νὰ παίζωσιν ἐν αὐτῇ. Ἡ ταύτη παρακειμένη εἶναι ὅμοια ταῖς τῶν σχολείων αἰθούσαις ἐν γένει, λείπουσι μόνον τὰ γραφεῖα, ὡς πάντῃ τοῖς νηπίοις ἀχρηστα. Τὰ χθαμαλώτατα θρονία εἶναι οὕτω βαθμηδὸν τεθειμένα, ὥστε ἡ διδασκαλὸς νὰ ἐπισκοπῇ πάντα. Μέγα προσέχουσιν αὐταὶ τῇ συνήθει ἐν Γαλλίᾳ στάσει τῶν καθημένων νηπίων, ἅπερ δεόν νὰ ἔχωσι τὰς χεῖρας συνδεδεμένας ὀπισθεν καὶ τὰ στήθη προτεταμένα.

ΝΥΜΦΗ ΕΛΛΗΝΙΣ.

Εἰκὼν ὑπὸ Ἰωσήφ Ζενίσεκ.

Παρά τῇ διευθυνούσῃ τὸ Σχολεῖον ὑπάρχει ἡ διδάσκαλος καὶ ἡ ὑποδιδάσκαλος, πλὴν τούτων δὲ καὶ ἡ ἐπιμελήτρια, ἥς κύριον ἔργον ἡ τῶν νηπίων ἐπιμέλεια. Ὁ ἱατρὸς ὅστις τυγχάνει ὦν ὁ ἰδρυτής, ἐξετάζει δις τῆς ἐβδομάδος ἅπαντα τὰ νήπια καὶ ἀπομακρύνει πάραυτα τὰ τυχὸν νοσοῦντα νόσον τινά. Ἡ διδάσκαλος ἡ σπουδάζουσα, ὡς αἱ τῶν λοιπῶν Σχολείων, ἐπὶ μακρὸν ἵνα τύχη τοῦ καταλλήλου πτυχίου δέον νὰ ἔχη, ἐκτὸς τῆς μακρᾶς σπουδῆς καὶ ἀσκήσεως, ἡθὸς εὐχαρί καὶ μειλίχιον, ἢ νὰ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν νηπίων διότι ἄλλως ἀδύνατον νὰ κατανοήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν μικρῶν τούτων καὶ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀποῦσαν μητέρα. Τὰ σχολεῖα ἄρχονται τοῦ μὲν θέρους περὶ τὴν 7½ τοῦ δὲ χειμῶνος περὶ τὴν 8 π. Μ. Τὰ νήπια προσάγονται ὑπὸ τῶν γονέων ἢ συγγενῶν καὶ χωρίζονται κατὰ τὸ γένος. Περί τὴν 9 γίνεται ἐπιθεώρηση πρὸς ἔλεγχον τῆς καθαριότητος. Τὰ μὴ καθαρὰ λούει ἡ ἐπιμελήτρια καὶ πάλιν, ἀλλ' οἱ γονεῖς, οἵτινες προσάγουσι τὰ νήπια ἀκάθαρτα ἐπιτιμῶνται ὑπὸ τῆς διδασκάλου. Τὰ σχολεῖα διήρηνται εἰς τρεῖς τάξεις, τὴν πρώτην τάξιν ἀποτελοῦσι τὰ ἔχοντα ἡλικίαν 5½—6½ ἐτῶν τὴν δευτέραν τὰ 4—5½ καὶ τὴν τρίτην τὰ 1½—4. παιδεύονται δὲ μέχρι τῆς 11½ π. Μ. λογιζομένης καὶ τῆς ἐξ ἑνὸς τετάρτου διακοπῆς ἕνεκα ἀναφυχῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀναγκῶν τῶν νηπίων. Ἡ πρώτη καὶ δευτέρα τάξις παιδεύεται διὰ τῆς ἐποπτικῆς ἢ αἰσθητοποιοῦ καλουμένης μεθόδου· ὡσαύτως δὲ καί τιντα διδάσκονται τὰς ἀρχὰς τῆς ἀναγνωσεως καὶ γραφῆς. Τὸ μέλημα καὶ ἡ προσοχὴ αὐτῶν ἐγείρεται καὶ παραμένει μέχρι τέλους διὰ διηγημάτων οἰκοδομητικῶν ἀναλόγων τῇ διανοίᾳ τῶν μικρῶν (περὶ κυρίως διδασκαλίας οὐδὲς λόγος). Ἐν τῇ τελευταίᾳ σχολικῇ ὥρᾳ ἀσκοῦνται περὶ τὴν μουσικὴν ἄδοντα εὐχερῆ ἄσματα. Τῆς τρίτης τάξεως τὰ νήπια ἀγοῦσιν οἱ διδάσκαλοι εἰς τὸν κήπον, εὐδίας οὐσης, ἵνα παίζοντα ἀσκῶσι τὰ ἑαυτῶν σώματα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς π. Μ. διδασκαλίας παραλαμβάνονται ὑπὸ τῶν γονέων ἢ συγγενῶν τὰ παρ' αὐτοῖς ἐσθίοντα, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἐλάχιστος, διότι κοινῇ ὠμολογῆται ὡς ἀρίστη ἢ ἐν τῷ σχολεῖῳ δίκαια καὶ ἐπιμέλεια. Ἐκτὸς λοιπὸν τῆς πνευματικῆς τροφῆς παρατίθεται αὐτοῖς τὴν μεσημβρίαν ἀρίστη τράπεζα παρασκευαζομένου τοῦ φαγητοῦ ἐν τῷ ὑπογείῳ μαγειρείῳ, ἅπερ ἀνάλογα τῷ ἐκάστοτε πλῆθει τῶν δειπνούντων εἶναι καθαρῶτα ἕνεκα τῆς μεγίστης ἐπιμελείας καὶ τοῦ συνεχοῦς καὶ αὐστηροῦ ἐλέγχου. Ἐν τοῖς τοίχοις τοῦ ἐστιατορίου κρέμονται προχειρότατα τρυβλία κοχλιάρια καὶ περούνια, ἐν ταῖς θήκαις ταῖς ἐν τῷ τοίχῳ φυλάττονται τὰ λάχανα καὶ τὸ κρέας. Τὰ δειπνήσονται ἐν τῷ σχολεῖῳ νήπια λαμβάνουσι τὸ πρωτὸ ἀντὶ δέκα λεπτῶν, τελουμένων ὑπ' αὐτῶν ἢ ὑπὸ τῶν συγγενῶν, σῆμα ὀρειχάλκινον ποικιλοχρῶφ ταινία ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτῶν ἵνα μὴ εὐκόλως ἀπόλλυται καὶ ἵνα δυνατὸς γίνεται ὁ ἔλεγχος τῶν ἀναγκαίων μεριδῶν. Τὰ πάντη ἀπορα λαμβάνουσι ὡσαύτως τοιαῦτα σήματα, ἀλλὰ τὸ ἀργύριον καταβάλλει ἡ διοικοῦσα τὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα ἐπιτροπεία, τῶν νηπίων ἀγνοούντων ὅπως τοῦτο καὶ νομιζόντων ὅτι οἱ γονεῖς ἢ συγγενεῖς τῶν κατέβαλον τὸ πρὸς τοῦτο ἀργύριον. Τὸ ἀπλούστατον ἀλλὰ τὸντικώτατον γεῖμα συνίσταται ἐκ τοῦ δικαίως παρὰ τοῖς Γάλλοις ἀγαπητοῦ ζωμοῦ μετὰ λαχάνων ἐκ κρέατος, ἐκ τοῦ ἄρτου, ὃν μεθ' ἑαυτῶν φέρουσι καὶ ἐξ οἴνου ὃν πίνουσι ὕδατι πρότερον κραθέντα. Τοῖς νηπίοις τῆς τρίτης τάξεως δίδονται μόνον

κοχλιάρια, ἵνα μὴ καταρραπαίνουσιν ἑαυτά. Τὸ ἔργον τοῦτο νὰ διδάσκωσι τὰ νήπια πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πῶς πρέπει νὰ τρώγουσιν εἶναι δυσχερέστατον, ἐν τούτοις ἄγρονοι καὶ ἀκάματοι αἱ διδάσκαλοι ἐφορῶσι τὰ πιστευθέντα αὐταῖς παιδία. Μετὰ τοῦτο ἀπονίπτει ἡ ἐπιμελήτρια τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον τῶν τυχὸν ἀκαθάρτων γενομένων καὶ ἀφίενται πάντα ἐλεύθερα νὰ παίζωσιν ἐν τῷ κήπῳ. Περί τὴν 2. μ. Μ. ἄρχονται πάλιν τὰ μαθήματα καὶ λήγουσι περὶ τὴν 4. Ἐν τῷ θέρει αἱ διδάσκαλοι κομίζουσι τὰ μικρὰ ἐὰν ὡσι καταπεπονημένα. Αἱ ἄλλαι τάξεις μετὰ βραχείαν διδασκαλίαν ἀγονται εἰς τὸν κήπον, ὅστις ἀντηχεῖ ἰσχυρότατα ἕνεκα τοῦ πλῆθους καὶ τῆς ζωηρότητος καὶ εὐθυμίας τῶν παιζόντων. Περί τὴν 4. μ. Μ. τὰ μὲν πρεσβύτερα τούτων ἐλεύθερα ἤδη ἀφιέμενα πορεύονται οἰκαδε, ἐνφ τὲ νεώτερα παραμένουσιν ἐν τῷ σχολεῖῳ, ἕως οὐ οἱ γονεῖς ἢ οἰκεῖοι ἐλθόντες παραλάβωσι ταῦτα, ἅπερ ὅμως δέον νὰ γένηται μέχρι τῆς 6. μ. Μ. Τὰ σχολεῖα συντηροῦνται τὸ μὲν διαπάνη τῆς πόλεως τὸ δὲ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ἐσθιόντων νηπίων καταβαλλομένων τὸ δὲ καὶ ἐξ ἐράνων τῶν ἀθροισμένων ἐν ταῖς δημοσίαις τελεταῖς. Πιθανώτατον ὅμως εἶναι ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἡ πόλις ἀναλαμβάνει τὴν ἀμισθὴν διατροφὴν τῶν νηπίων πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τῶν πενεστέρων μαθητῶν, οἵτινες μόνον ἐν τῷ σχολεῖῳ γέονται τοιαύτης τὸνικῆς ἐκ κρέατος τροφῆς. Ἡ διοικητικὴ τῶν σχολείων ἐπιτροπεία δις τοῦ ἔτους ἀπονέμει ὀρισμένῳ ἀριθμῷ πενήτων μαθητῶν ὑποδήματα καὶ ἱμάτια, ἢ τινι συμπράττουσι γενναίωτα καὶ αἱ εὐγενέσταται δεσποινίδες καὶ κυρίαί ἀμιλλώμεναι νὰ προάγωσιν ὡς οἶόν τε μᾶλλον τὰ ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῶν σχολείων. Ἐν τῇ ἀπονομῇ τῶν βραβείων καλοῦνται καὶ αὐταὶ καὶ καταλαμβάνουσι τὰς παρεχομένας αὐταῖς τιμητικωτάτας θέσεις. Ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων τοῖς ἐπιμελεστάτοις καὶ εὐπειθεστάτοις ἐκ τῶν πρεσβυτέρων νηπίων γίνεσται ἐν τῷ τέλει ἐκάστου ἐξαμήνου, τοῖς δὲ νεωτέροις δίδονται δῶρα εἰκόνας καὶ βινυμάκτρα, ἀναγκαῖωτα αὐτοῖς μάλιστα ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, καὶ ἄλλα τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ χρήσιμα.

Ὁ κυριώτατος τῶν Σχολείων τούτων σκοπὸς εἶναι τὸ μὲν ἡ ἀνακούφισις τῆς μητρὸς ἐκ τοῦ ἐπιπονωτάτου αὐτῆς ἔργου, τὸ δὲ νὰ διδάξωσι τὰ νήπια διὰ φιλοστόργου ἀγωγῆς νὰ ἐρῶνται τοῦ σχολείου, νὰ ἀναπτύξωσι τὰς διανοητικὰς τῶν δυνάμεις βαθμηδόν, ὥστε νὰ δύνανται βραδύτερον νὰ ἀντιλαμβάνωνται τῆς ἐν τοῖς ἀνωτέροις σχολείοις διδασκαλίας, νὰ ἐμβάλωσιν αὐτοῖς τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ ἀγαθόν καὶ τὴν ἀποστροφὴν καὶ βδελυγμίαν τοῦ κακοῦ, νὰ διδάξωσιν ὅποια καὶ πηλίκια τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν πατρίδα καθήκοντα αὐτῶν, ὅταν γένωνται ἄνδρες. Ἴνα δυναθῇ ὅμως ἡ διδασκαλία νὰ περάνῃ τὸ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον, περὶ πλείστου ποιεῖται τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῶν νηπίων, ὧν τὴν ἀποῦσαν καὶ ἐργαζομένην μητέρα ἀντικαθίστησιν· ὡσαύτως τὴν ἀγάπην ἐκείνων τῶν ταλαιπώρων καὶ ἀξίων οἴκου νηπίων, ὧν οἱ γονεῖς κατ' ἀνάγκην, ἕνεκα τοῦ καθ' ἡμέραν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος, ὅπως ἀμελοῦσι καὶ ἅπερ ἐν τῇ νεωρωτάτῃ αὐτῶν ἡλικίᾳ αἰσθάνονται ὅτι λογιζόνται ἄχθη ἀρούρης. Πρὸς δὲ ἐκείνων ἅπερ οὐδέποτε ἐπειράθησαν, ἅπερ ἡ ἀκακος αὐτῶν καρδία τὰ μέγιστα ποθεῖ, τῶν θωπευῶν γνησίας καὶ φιλοστόργου μητρὸς. Οὕτως οὐδεὶς τούτου ὑπάρχει τῆς φιλανθρωπίας προορισμὸς ὑψηλότερος καὶ ἱερώτερος.

Κ.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα (πρὸ Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΕΚΥ.

(συνέχεια.)

Ὁ Ἀδριανὸς δυσχερεστεῖτο ἐνίοτε ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς μετριοπροσύνης καὶ ἐκ τοῦ περιωρισμένου βίου τοῦ οἰκογενειακοῦ τοῦ φίλου — ἀλλ' ὅμως ἡγάπα αὐτόν, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἀγαπήσῃ τις τὸσον εὐκρινῆ καὶ ἐξαιρέτον ἄνθρωπον. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸν Ἀδριανὸν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφαίνετο κοινός, καθημερινός, πεζός, ἀνίκανος νὰ μεταρσιωθῆ εἰς ὑψηλὰ καὶ αἰθερίου σφαιράς. Ὅσαῦς ὁ καπετᾶν Βιλέτσκι ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Ἀδριανὸς ἠναγκάζετο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὰ οὐράνια ὕψη, νὰ κατέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ βαδίζῃ μετ' αὐτοῦ σιωπηλὸς ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ ἐδάφους· ἦτο παντελῶς ἀδύνατον νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὸν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ὑπεράνω τῶν νεφελῶν. Ἡ κυρία Κλάρα, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἐξοικειωμένη πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τὰς τάσεις τοῦ Βιλέτσκι, ἐγνώριζεν αὐτὸν καλλίτερον, προσεπάθει ἐπανειλημμένως νὰ πείσῃ τὸν υἱόν, ὅτι ὁ Βιλέτσκι ἦτο ἄξιος περισσοτέρας ἐκτιμήσεως καὶ ἐπιεικεστέρας κρίσεως, ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς ἐμειδία καὶ ἐπέμενε εἰς τὴν ἰδίαν του γνώμην.

Ὅτε λοιπὸν ὁ ἱατρὸς ἀπεφάνθη ὅτι εἶναι ἀνάγκη ταξειδίου εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἐσκέφθη ἀμέσως τὸν φίλον τῆς Βιλέτσκι ὡς τὸν μόνον ἄνθρωπον, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τῶν φροντίδων καὶ τῆς ἀνησυχίας, νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτὴν ἀπὸ ζημίας, καὶ νὰ παράσχῃ αὐτῇ τὴν ἀπαιτούμενην ἡσυχίαν διὰ τὸ ταξειδίον, εἰς τὸ ὅποιον περιδεῖς καὶ περίλυπος παρεσκευάζετο. Ἐπεμψε λοιπὸν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ καπετᾶν Βιλέτσκι, ὅστις καὶ ἀφίκετο παρ' αὐτῇ ἄνευ ἀναβολῆς. Εἰς ὀλίγας λέξεις ἐξέθηκεν αὐτῷ μετὰ τρεμύσεως φωνῆς τὴν δυσχερῆ θέσιν τῆς, προσατενίζουσα αὐτὸν με ἱκετευτικὰ βλέμματα· καὶ σφίγγουσα τὴν δεξιάν του ἀνεφώνησε:

— Ἐπαναπαύομαι εἰς ὑμᾶς, φίλε μου! Δὲν θὰ μὰς ἐγκαταλείψετε! Δὲν θὰ μοὶ ἀποποιήθητε:

Ὁ Βιλέτσκι ἐκλινε τὴν κεφαλὴν σωπῶν.

— Σὰς παραδίδομαι τὰ πάντα, κάμετε μετὰ τὸ κτήμα, ὅτι ἀγαπᾶτε. Δὲν εἶμπορὸς ν' ἀφήσω τὸν Ἀδριανὸν ν' ἀναχωρήσῃ μόνος, πρέπει νὰ τὸν συνοδεύσω.

Δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ὁ Βιλέτσκι ἴστατο ἀπορῶν καὶ τεθλιμμένος καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ δώσῃ ἀπάντησιν. Μετὰ τινὰ σκέψιν ἤρχισεν ἐπὶ τέλους μετὰ ἀδύνατον φωνῆς:

— Ὅθ' ἤμην πολὺ εὐτυχῆς νὰ σὰς ὑπηρετήσω· γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα εὐτυχία, παρὰ νὰ σὰς εἶμαι ὠφέλιμος· ἀλλὰ θὰ δυναθῶ ἄρα γε νὰ ὑπερνηκίσω πᾶν κώλυμα; θὰ δυναθῶ νὰ τὸ κατορθώσω;

— Ἄχ! εἴθε προσεκτικὸς καὶ περισκεμμένος, ἔχετε χρυσὴν καρδίαν, πολλὴν πείραν καὶ πρὸς τούτοις ἀρετὴν ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς· προσέθηκεν ἡ χήρα — «τί χρειάζεται περισσότερον»;

Ἡ εὐάρεστος ὅμως αὕτη κολακεία δὲν ἐπέιθεν εἰσέτι τὸν καπετᾶν Βιλέτσκι, ὅστις ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρά τῆς, ἀνεστῆσε βεβαίως καὶ καθίσας πλησίον τῆς παρὰ τὸ ἀνάκλιτρον ἤρχισε μετ' ἀσθενῆ φωνῆς:

— Εὐγενῆς μου προστάτις . . . ἀπὸ πολλοῦ ἤδη βαρύνει τὴν καρδίαν μου . . . ἐπιθυμῶν πάντοτε, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ τῆς λεπτῆς ταύτης ὑποθέ-

σεως. Πρόκειται περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ μας Ἀδριανοῦ. Παρατηρῶ αὐτὸν ἀπὸ μακρὰν, καὶ ἴσως δὲν βλέπω καλῶς, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται — σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃτε, μοὶ φαίνεται — ἔτι εἰς τὸν Ἀδριανὸν ἠδύνατο νὰ βλάψῃ τὸ ταξειδίον. Ἐκ τῆς ποιήσεως μόνης δὲν δύναται τις νὰ ζήσῃ.

Ἄλλ' αἴφνης διεκόπη· ἡ κυρία Κλάρα ἐρριψεν ἐπ' αὐτοῦ σοβαρὸν βλέμμα, ὅπερ τὸν ἐνέβαλεν εἰς σύγχυσιν· ἀπέμαξε τὸν ἰδρῶτα ἀπὸ τοῦ προσώπου του καὶ ὑπερνηκίαν τὴν ταραχὴν του προσέθηκεν:

— Ἐπειδὴ ἀπαξ ἤρχισα, πρέπει νὰ τελειώσω, καὶ νὰ ἐκφρασθῶ σαφῶς. Ἐχω τὴν ἀκλόνητον πεποιθήσιν, ὅτι ὁ Ἀδριανὸς εἶνε ἕκτακτον πνεῦμα.

— Μεγαλοφυῖα! μεγαλοφυῖα! εἶπεν ἡ μήτηρ διορθοῦσα αὐτὸν μετ' ὕψους πλήρες μομφῆς.

— Ἔστω μεγαλοφυῖα, εἶπεν ὁ καπετᾶν Βιλέτσκι εὐπειθῶς — ἀρκεῖ, ἔχει εὐφυῖαν, ἐπιστημονικὰς γνώσεις καὶ θὰ γείνη, ἂν θέλῃ, μέγας ποιητής· ἐν τούτοις ὅμως καὶ ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ ζήσῃ! Ἡ μεγαλοφυῖα αὕτη φονεύει καὶ αὐτὸν καὶ σὰς, πρὶν ἢ εἰσαγάγῃ ἡμᾶς εἰς νέαν ζωὴν.

— Ἄ, φίλε μου! διέκοψεν αὐτὸν ἡ Κλάρα μετὰ ζωηρότητος — ἀρμύζει, νὰ θέσω τὴν μικράν, τὴν μηδαμινὴν μου θυσίαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλάστιγγος μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ πνεύματος, τῆς μεγαλοφυῖας; Ὁ Ἀδριανὸς εἶνε ἀκαρπτος, δὲν φείδεται οὐδὲ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐργάζεται, ἀγωνίζεται, καταστρέφει τὴν υγίαν του, τὴν ζωὴν του, καὶ ἐγώ, ἡ μήτηρ, νὰ μὴ θυσιάσω τίποτε; — ἄχ, εἶμαι ἐτοίμη δι' αὐτὸν νὰ θυσιάσω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου . . . . Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ τις, αἰσθάνεται ἑαυτὸν προωρισμένον ἀνωθεν . . . οὐδὲν μέσον δύναται νὰ τὸν ἀποστρέψῃ ἐκ τοῦ δρόμου, εἰς τὸν ὅποιον εἰσῆλθεν . . . . Εἶδε νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιβεβλημένη αὐτῷ ἀποστολή! . . . . Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει, νὰ τὸν προφυλάξωμεν: νὰ τὸν βοηθώμεν, ὅπως φθάσῃ ταχύτερον εἰς τὸν σκοπὸν του . . . .

Συνέστρεψε τὰς χεῖρας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων. Ὁ Βιλέτσκι παρετήρει αὐτὴν σιωπῶν . . .

— Δὲν τὸν γνωρίζεις ὅπως ἐγώ, ἀγαπητέ μοι φίλε! προσέθηκεν ἡ χήρα, «καὶ δὲν πιστεύεις εἰς αὐτόν!»

— Πῶς; ἀπεναντίας, πιστεύω! πιστεύω! ἀπήνησεν ὁ Βιλέτσκι — «λυποῦμαι μόνον δι' αὐτὸν καὶ διὰ σὰς».

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ἡ Κλάρα, ἀποράσσοσα τὰ δάκρυα, «δὲν τὸν γνωρίζετε, δὲν εἰξεύρετε, τί λαμπρὸν μέλλον τὸν περιμένει. Ἄν διὰ παιδικῆς φιλαυτίας, δι' ἀπιστίας, διὰ τῶν δισταγμῶν μου τῷ ἤμην ἐμπόδιον, θὰ τὸ ἐθεώρουν ὡς κακούργημα. Εἶνε κακούργημα νὰ φονεύσῃ τις ἄνθρωπον, πόσῳ μᾶλλον τὸ πνεῦμα, τὴν μεγαλοφυῖαν ἥτις φωτίζει τὴν ἀνθρωπότητα!»

Ὁ καπετᾶν Βιλέτσκι εἶδεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταπέσει τὴν χήραν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπέμεινε περισσότερον, ἀλλ' ἤρχισε νὰ πληροφοροῦνται περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὑπηρεσίας, ἣν ἐκεῖνη ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ. Ἡ μήτηρ, ἥτις ἦτο ὅπως ἀφωσιμένη εἰς τὸν υἱόν, ἀπήνησεν ἀπροκαλύπτως παρὰ τοῦ φίλου τὴν θυσίαν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόπου του. Ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μετὰ παιδικῆς ἀφελείας, ὡς ἐὰν εἶχε δικαίωμα πρὸς τοῦτο. Ὁ Βιλέτσκι ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα ὡς φυσικὴν ἀπαιτήσιν τῆς φιλίας. Ὁφείλεν ἀμέσως

την επόμενην ημέραν να βυθισθῆ εἰς τοὺς λογαριασμούς, νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν καὶ διαχειρίσιν συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικόν, νὰ ἐξετάσῃ, νὰ σημειώσῃ καὶ νὰ κάμῃ ὅλας τὰς ἀναγκαίας προπαρασκευάς, ὅπως ἀναδεχθῆ τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ βῆρος ἐπὶ τῶν ὤμων του . . . Δὲν ἀντέστη πλέον καὶ ἐθεώρησεν ὡς ἀγενὲς νὰ λάβῃ ὄψο σπουδαίων.

Ὁ Ἀδριανός, ὅστις τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας διηγετο μεταξὺ τῶν βιβλίων του, κεκυφὸς παρὰ τῆ τραπέζῃ καὶ ἀναγινώσκων, ἡ περιπλανώμενος ἐν τοῖς περιχώροις, ἡ ἡσυχάζων ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐν τῷ δωματίῳ του — εἰς τὸ ὅποιον οὐδὲν ἐπετρέπετο ἀνεῦ τῆς ἀδείας του νὰ εἰέλθῃ — ὁ Ἀδριανός ἐχαίρει τὸν Βιλέτσι ψυχρῶς, ἐφιθύριζεν εἰδὸς τι εὐχαριστίας καί, ἀφηρημένος ὡς πάντοτε, οὐδεμίαν πλέον προσοχὴν ἐδίδεν εἰς τὸν ξένον. Τὸ δαιμόνιον πνεῦμα καθίστα αὐτὸν πράγματι τύραννον, ἐνίοτε μὲν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, πάντοτε ὅμως διὰ τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτόν, ἀκόμη δὲ καὶ διὰ τὴν μητέρα του. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν μετὰ τοῦ Ἐμερσον ὅτι, ὅστις αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ ἰσχυρὸν πνεῦμα καὶ ἔχει μέγαν προορισμὸν τοῦ βίου, κτᾶται τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπαθεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνευ σεβασμοῦ καὶ διακρισεῖς πάντα ἄνθρωπον ἢ πράγμα, ἐμποδίζον καὶ παρενοχλοῦν αὐτὸν ἐν τῇ προόδῳ καὶ ἀναπτύξει του. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἕκαστος ὄφειλε νὰ συμμορφώνηται πρὸς τὴν θέλησίν του· αὐτὸς διέτασσε σιωπὴν, ὤριζε τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ· οἱ ἄλλοι ὄφειλον νὰ φροντίζοσι δι' αὐτόν καὶ νὰ περιπατωσὶν ἀκροποδητεῖ. Πάντα ταῦτα ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν φυσικά, διότι ἐγίνοντο διὰ τὴν μεγαλοφυίαν, οὐχὶ δι' αὐτόν.

Ἡ μήτηρ ἔτρεμεν ἀναλογιζομένη ὅτι, ὅσα ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκογενεῖᾳ ἦσαν εὐκόλα, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ ἀπέβαινον ὄχι μόνον δύσκολα ἀλλὰ καὶ ἀκατόρθωτα. Ἡ ἰδέα μόνῃ ἐνεβάλλεν αὐτὴν εἰς φοβεράν ταραχὴν. Προέβλεπεν ὅτι τὸ ταξιδίον κατὰ τὰς ὁποιήσεις καὶ ἀνάγκας τοῦ Ἀδριανοῦ θὰ ἦτο κατὰ πολὺ δαπανηρότερον καὶ ἀπείρως κοπιωδέστερον. Ἀλλὰ εἰς τί αἱ μητέρες καὶ αἱ μητρικαὶ καρδίαι δὲν εἶναι ἱκαναί; Ὁ ποιητής, ὅστις κατ' ἀρχὰς συνεπείᾳ ἰσῶς στιγμιαίας ἀπαθείας δὲν ἐδείκνυε μεγάλην ἐπιθυμίαν διὰ τὸ ταξιδίον, ἀνεφλέχθη μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ διακαοῦς πόθου νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ τὸν κόσμον. Ἠλπίζε νὰ λάβῃ νέας ἐντυπώσεις, νέας ἐμπνεύσεις· ἤθελε νὰ ἀναζητήσῃ, νὰ ἀνεκασθῆ, καὶ ἀπένευε μαντικὴν δυνάμιν εἰς τὴν μητέρα, διότι αὐτὴ ἐμάντευσε, τί ἦτο ἀπαρατήτως ἀναγκαῖον διὰ τὸ πνεῦμά του, διότι περὶ τοῦ σώματός του οὐδέποτε εἶχε τὴν ἐλαχίστην φροντίδα. Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι μεταξὺ τῶν θυμάτων ἅτινα προσήγοντο εἰς τὸν βωμὸν τῆς μεγαλοφυίας, ὑπῆρχε καὶ ἐν, τὸ ὅποιον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εἶχεν ἀφοσιωθῆ εἰς τὸν δαίμονα μετὰ ψυχρᾶς σκληρότητος.

Μία ἐξαδέλφη τῆς κυρίας Κλάρας, ἡ σύντροφος τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἡ ἀρίστη φίλη τῆς, ἡ κυρία Δρεβέτσκα, ἥτις κατὰ τὴν ἐν τῇ γειτονίᾳ εἶχε μίαν θυγατέρα, ἥτις ἦτο κατὰ τινὰ ἔτη νεώτερα τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἡ Ἑλένη ἦτο ὠραίατατον καὶ χαριέστατον κοράσιον. Ἐπαίζον καὶ ἠδύνηθησαν μαζῇ. Ὁ Ἀδριανός, πρὶν ἢ καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ δαιμόνου τῆς ποιήσεως, συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς τὴν Ἑλένην· ἡ κόρη τὸν ἠγάπα κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς ἀδελφόν, εἶτα δὲ ὡς τὸ ἰδανικὸν τῶν παρθενικῶν ἐνείρων τῆς. Οἱ πρῶτοι σίχοι, ἡ πρώτη ἐξέγερσις τοῦ δαιμόνου, εἶχον ἐμπνευσθῆ ἐκ τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἑλένης. Ὁ διακαὲς ἔρωσ διέτελεσεν αὐξανόμενος μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ Ἀδριανός ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῷ τὴν ποιητικὴν μεγαλοφυίαν καὶ συνέλαβε

τὴν ἀπόφασιν νὰ γείνη μέγας ποιητής. Ἡ μονομανία αὕτη ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὠραίας Ἑλένης. Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἐν τῇ εὐτυχίᾳ του θὰ ἦτο εἰς ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἡ εὐτυχία θὰ τὸν ἐξήντλει, ἐνῶ τὸ δαιμόνιον πνεῦμα, ὅπως ἀποκαλυφθῆ, ἔχει ἀνάγκην πασῶν τῶν δυνάμεών του, αὐτὸς δὲ οὐδὲν δικαίωμα εἶχε νὰ τῷ ἀφαιρήσῃ οὐδὲν ἐκ τῶν δυνάμεων τούτων. . . Καὶ δὲν ἐξεφράζετο μὲν περὶ τούτου ἐνώπιον τῆς Ἑλένης, ἀλλ' ὅμως καθίστατο ὁσημέραι ψυχρότερος καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἀποφεύγῃ. Ἐπειδὴ ἐπέισθη ἔτι, ὁσάκις ἐπλησίαζε πρὸς αὐτήν, καθίστατο μαλακώτερος καὶ ἀσθενέστερος — ἤρχισε μετὰ προσοχῆς νὰ ἀποφεύγῃ πᾶσαν μετ' αὐτῆς συνάντησιν. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἥτις ἐπεθύμει μὲν τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα οὔτε νὰ προτρέψῃ τὸν υἱὸν τῆς οὔτε ἐν γένει νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, παρετήρει τὰ διατρέχοντα πόρρωθεν μετὰ συγμνήσεως.

Ἡ Ἑλένη, ἥτις ἐβλεπεν ἑαυτὴν παραμελουμένην, ὑπέμενε μετὰ σιωπηλῆς ὑπερηφανείας, χωρὶς νὰ δευκνή εἰς οὐδέν, ὅτι ὑποφέρει. Ὁ ἔρωσ αὐτῆς ἦτο τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε ἐνέπνεεν εἰς αὐτὴν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡσυχῶς: „ἢ αὐτὸς ἢ οὐδεὶς ἄλλος!“ Ὁλίγη καὶ σοβαρότης ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐξωγραφημέναι· οὔτε ἐπεβάλλετο ὀχληρῶς τῷ Ἀδριανῷ, οὔτε ἀπέφευγεν αὐτόν. Ἐβλεπον ἀλλήλους σπανίως καὶ ὁσάκις συνητῶντο, ὁ ποιητής ἐφαίνετο αἰσθανόμενος ὡσεὶ τύψεις τῆς συνειδήσεως, ἦτο αἰσθηματικὸς, ἐβυθίζετο εἰς τὸ τραγικὸν ἄλγος τοῦ προορισμοῦ του, ὁμίλει μετ' αὐτῆς περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, ἐνίοτε περὶ ποιήσεως, ἀλλ' οὐδέποτε περὶ ἔρωτος. Αἱ μητέρες παρετήρουν αὐτοὺς μακρόθεν καὶ ἐστέναζον. Ἀφοῦ ὠρίσθησαν ἤδη καὶ ἀπεφασίσθησαν τὰ περὶ τοῦ ταξιδίου, ἡ κυρία Κλάρα ἐγραφε περὶ τούτου πρὸς τὴν φίλην τῆς. Μετὰ δύο ἡμέρας ἦλθεν ἡ Κυρία Δρεβέτσκα πρὸς ἐπίσκεψιν. Ὁ Ἀδριανός, ὅστις εἶχε τὴν προαίσθησιν, ὅτι ἡ Ἑλένη θὰ ἤρχετο μετὰ τῆς μητρός, ἔδραμε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἐβεβαίωθη, ὅτι ἡ θεία ἤρχετο μόνῃ. Ἡ Ἑλένη εἶχε μείνῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ προφασίζομένη ἀδιαθεσίαν. Ἡ ἀπουσία αὐτῆς προῦξένθησεν εἰς τὸν Ἀδριανὸν περισσοτέραν λύπην ἢ ὅσην αὐτὸς ὁ ἴδιος προσεδόκα. Κατηφῆς καὶ συνωφρωμένους, μάλιστα ὀλίγως λέξεις ψιθυρίσας μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐνεκλείσθη καὶ δὲν ἐφάνη πλέον.

Αἱ δύο φίλαι συνδιελέχθησαν ψιθυρίζουσαι ἐπὶ τινὰς ὥρας, ἐκλαυσαν μαζῇ καὶ μάλιστα τὸ ἐσπέρας ἀνεχώρησεν ἡ κυρία Δρεβέτσκα. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς ἐξῆλθεν ὁ Ἀδριανός ἐκ τῆς κρύπτης του, σιυθρωπός, σιωπηλὸς καὶ πάσχων ἐκ κεφαλαλγίας. Μὲ ὀλίγας διακεκομμένας λέξεις ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἦτο καλὸν καὶ ἀρμόζον, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν νὰ μεταβῶσι πρὸς ἐπίσκεψιν παρὰ τῇ θείᾳ. Ὅπως πάντοτε, οὕτω καὶ τώρα ἡ θέλησις τοῦ υἱοῦ ἦτο διὰ τὴν μητέρα νόμος ἱερὸς καὶ ἀπαραβίαστος. Τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης οὐδόλως ἀνέφερον ὁ ποιητής· ἡδύνατό τις ὅμως διαικίως νὰ συλλάβῃ περὶ αὐτοῦ τὴν ἰδέαν, ὅτι, ἂν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἤθελε νὰ ἀγαπᾷ, ἐν τούτοις ὅμως δὲν θὰ ἠνείχετο ποτέ, νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶσιν ἄλλοι. Τὴν τρίτην ἡμέραν ὑπέμνησε καὶ πάλιν τὴν σκοπούμενην ἐπίσκεψιν· ἡ μήτηρ ἦτο πάντοτε ἐτοιμὴ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξεκίνησαν ἀμέσως, ἂν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο ὑγρότατος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαβάσεως ἐκάθητο ὁ Ἀδριανός ἐν τῇ ἀμάξῃ βεβουδισμένος εἰς σκέψεις· δις ἢ τρις ἐξήγαγε ταραχῶδως ἐκ τοῦ θυλακίου τὸ μολυβδοκόνδυλον, ὅπερ πάντοτε ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἤρξατο νὰ γράφῃ. Κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐδημιούργει πάν-

ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΝΑΝΝΟΙ ΜΕΤΑΞΕΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Εἰκόνη μετὰ στυλιόσφαιρον ὑπὸ H. Leutenau.

τοτε, πολλάκις δὲ μάλιστα, ὑπὸ περιστάσεως ὅπως διόλου πεζάς, εἶχε στιγμὰς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, αἵτινες ἤρχοντο καὶ ἠφανίζοντο ἀμέσως ὡς ἀστραπαί. Ὅτε ἀφίκαντο εἰς Ζαλέσι παρὰ τῆς θείας, ἡ Ἑλένη δὲν ἦτο παρούσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς, μάλιστα δὲ ἐβράδυνε πολὺ νὰ παρουσιασθῆ, καὶ ἡ βραδύτης αὕτη ἐλύπησε καιρίως τὸν Ἀδριανόν. Ἡ θεία ἐρωτηθεῖσα περὶ τῆς θυγατρὸς ἀπεκρίθη, ὅτι ἡ Ἑλένη ἐμελλε νὰ ἐμφανισθῆ ἐντὸς ὀλίγου. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον προσεπάθει νὰ ἀνακτήσῃ τὰς ἐκλιπούσας δυνάμεις, νὰ ἀναλάβῃ θάρρος, καὶ νὰ καταπραύνη τὴν ἐνδόμυχον αὐτῆς ταραχὴν. — Ἐπὶ τέλους εἰσῆλθε μετὰ τινα ὄραν ἔχουσα ἥρεμον καὶ σχεδὸν φαιδρὸν τὸ περικαλλῆς πρόσωπον, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ταραχῆς ἢ συγχύσεως, καὶ ἐχαιρέτισε τὸν Ἀδριανὸν μετὰ τῆς προτέρας οικειότητος, ὡς ἂν εἰ οὐδὲν εἶχε νὰ τῷ μεμφθῆ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ἑλένη οὖσα κυρία ἐαυτῆς ἦτο ἀνωτέρα τοῦ ποιητοῦ, ὅστις προέδιδεν οὐ μικρὰν ταραχὴν, ἣν ὅμως μετ' οὐ πολὺ κατώρθωσε νὰ καταπιεῖ, ἀσχυνθεὶς ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ του.

Ἡ ἑσπέρα μετὰ τὴν βροχερὰν ἡμέραν ἦτο ὠραιότατη. Αἱ ἀπειράριθμοι σταγόνες ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν δένδρων, ἐπὶ τῶν βοτανῶν καὶ τῶν ἀνθέων, φωτίζονται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες. Ἰπῆρχέ τι τὸ νεανικὸν καὶ τὸ εὐθυμὸν ἐν τῇ ὑπὸ τῆς οὐρανιας δρόσου ἀναζωογονηθεῖσιν φύσει. Ἐξῆλθον εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἐξώστην ὅπως ἀναπνεύσωσι δροσερὸν ἀέρα. Ἡ Ἑλένη ἐμειδία καὶ προσεπάθει νὰ φαίνεται ἀδιάφορος.

„Ἐἶνε λοιπὸν ἀποφασισμένον“ εἶπε πρὸς τὸν Ἀδριανόν, „μὰς φεύγετε καὶ μὰς ἀφίνετε μόνους; Διὰ πόσον καιρὸν;“

„Τίς οἶδε;“ ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανὸς μελαγχολικῶς, ὡς νὰ ὑπετάσσετο εἰς ἀναπόδραστον ἀνάγκην. „Τὸ ταξίδιον ἀπεφασίσθη αἰφνιδίως· κατ' ἀρχὰς δὲν ἠσθάνομην οὐδεμίαν ὄρεξιν πρὸς τοῦτο. Τώρα ὅμως ἀφῆκα ἀχαλίνωτον τὴν φαντασίαν μου καὶ δὲν εἰζεύρω πλέον ποῦ νὰ σταματήσω . . . εἰς Ἰταλίαν! Ἀλλ' ὅμως τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· διψῶ νὰ ἴδω τὴν Ἀνατολὴν — τὴν κοιτίδα· ἡ Ἀνατολή εἶνε ἀπέραντος, ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν κατηρειπωμένος καὶ κατεχωσμένος κόσμος. Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ μήτηρ μου εἶνε ἀγγελὸς· ἡ καρδιά της προαισθάνεται πάντοτε καὶ προμαντεύει τίνος ἔχω ἀνάγκην. Αὕτη πρώτη κατενόησεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μένω κεκλεισμένος, νὰ ἀμβλύνομαι καὶ νὰ καταναλίσκωμαι μετὰ τὰς ἰδίας σκέψεις. . . . Ἀναχωροῦμεν λοιπόν.“ Ἡ Ἑλένη ἠκροῦτο μετὰ φαινομενικῆς ἀδιαφορίας.

— „Αὐτὸ δύνανται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἔτη;“ προσέθηκε ψυχρῶς.

„Ἐπὶ ἔτη; Δὲν ἠξέυρω!“ ἀπεκρίθη ὁ ποιητής, ἔχων ὑπὸ ὄψιν μόνον τὸν ἑαυτὸν του. — „Πιθανόν! κατ' ἀρχὰς εἰς Ἑλβετίαν! Ἐν Ἑλβετίᾳ τὰ ὄρη καὶ αἱ λίμναι ἀποπνέουσι ποιήσιν, ὃ ἀὴρ εἶνε κεκορεσμένος ποιήσεως, οἱ λευκῶνες εὐωδιάζουσι ἐξ αὐτῆς. Ἐπειτα ἡ Ἰταλία! αἰῶνες ἀναμνήσεων, ἐρεπίων, ὁστέων τῶν νεκρῶν ἐκεῖνων, ὅτινες εἶναι ζωντανότεροι τῶν πατούντων ἐπὶ τῆς κόνεως των. Ἐπὶ τέλους δὲ ἡ Ἀνατολή, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ Νινεβή, ἡ Βαβυλών, ἡ Παλμύρα . . . δὲν τὰς ἀριθμῶ!“

Ἐσφόγγισε τὸ ὕγρον μέτωπόν του καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἑλένης. Ἡ νεανὺς ἔμενε σιωπηλὴ — ὃ δὲ ποιητὴς ἐξηκολούθησεν:

„Τὸ ταξίδιον τοῦτο ἦτο κρυφία καὶ ὑπολαθάνουσα τῆς ψυχῆς μου ἀνάγκη. Οὐδέποτε ὠμίλησα περὶ τῆς ἀνάγκης ταύτης, ἂν καὶ ἐνόσουν ἐξ αὐτῆς, ἀλλ' οὐδεμίαν εἶχον σαφῆ συνειδησὴν τοῦ καταβιβρώσκοντός με πόθου.

„Τίς οἶδε!“ παρετήρησεν ἡ Ἑλένη, ἴσως ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τῆς Παλμύρας ἐγείρεται κάλιν ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἡ πόθος πρὸς τὸ μεμονωμένον καὶ ἡσυχίαν χωρίον μας!“

Ὁ Ἀδριανὸς παρετήρει μακρὰν σκυθρωπὸς καὶ σύννομος. „Αἱ! καὶ αὐτὸ εἶνε δυνατόν“, ἀπήντησε μετὰ σιγαλῆν φωνήν.

„Ὁ πόθος εἶνε ἀνίατος νόσος τῆς ἀνθρωπότητος, ἣτις τείνει πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἴσως πάντοτε ἔχει τί τὸ ἀνέφικτον πρὸ αὐτῆς. ἡ ἡσυχία — εἶνε ὁ θάνατος.“

„Ἐξ αὐτοῦ ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ“, — ἐπιθύρησεν ἡ Ἑλένη, „ὅτι καὶ ἡ εὐτυχία — εἶνε ὁ θάνατος!“

Ἀμφότεροι ἐσιώπων. Ἡ Ἑλένη ἴστατο ἀκριβῶς ἀπέκταντι ἐνὸς δοχείου μυρσίνης, ἔδρεφεν ἀσυνειδήτως τὰ στρυφνα τῆς φύλλα καὶ ἤρχισε νὰ τὰ κόπη μετὰ τοὺς χιονολεύκους ὀδόντας της.

„Ναί!“ προσέθηκεν ὁ Ἀδριανὸς σκεπτικῶς, „βεβαίως θὰ ποθῆσω τὴν πατρίδα μου ἂν τὴν ἐγκαταλίπω, ἀλλ' ἀφοῦ πρότερον κορεσθῶ καὶ ὑπερκορεσθῶ τῆς μεγαλοπρεποῦς θέας τοῦ ὠκεανοῦ, τῶν ὀρέων, τῶν βαράθρων, τῶν ἐρήμων, τὰ ὅποια ποθεῖ διακαῶς ἡ ψυχὴ μου . . . Γνωρίζω πάντα ταῦτα ἐκ διηγήσεων, εἶδον αὐτὰ διὰ τοῦ πνευματικοῦ ὀφθαλμοῦ μου, μοὶ εἶναι γνωστὰ ἐξ εἰκόνων, περιγραφῶν — διὰ τῆς θεωρίας τοῦ πνεύματος· ὅποια ἡδονή, ὅποια εὐφροσύνη, τὰς φανταστικὰς ταύτας εἰκόνας νὰ συγκρίνῃ τις μετὰ τῆς πραγματικότητος, τὴν δυνάμιν τῆς φαντασίας ν' ἀντιπαραβάλλῃ πρὸς τὴν παντοδυναμίαν τῆς φύσεως! . . .“

Ἡ Ἑλένη ἠκροῦτο μετὰ προσοχῆς· αἱ χεῖρες αὐτῆς ἔτρεμον ἐλαφρῶς, ἐνὸς τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο μειδιῶν.

— „Δὲν με ζηλεύετε διὰ τὸ ταξίδι τοῦτο;“ ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανός.

„Ἐγὼ; ὦ, ὄχι!“ ἀπεκρίθη καταβιβάζουσα τὸ βλέμμα. „Αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν ἀνθρώπων εἶναι διάφορα. Οἱ ἀετοὶ ἵπτανται ὑψηλά, οἱ στρουθοὶ φωλεύουσιν ὑπὸ τὴν στέγην. Αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν ὡς στρουθὸν καὶ — μένω εὐχαριστημένη ὑπὸ τὴν ἀχυρὴν σκέπην μου.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα συμπονητικόν.

„Ἄλλως τε“ προσέθηκεν ἡ Ἑλένη μετὰ σπουδῆς, „μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θ' ἀξιοθώμεν νὰ ἴδωμεν τὴν ἐπάνοδόν σας — ἐλπίζω δὲ ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐπιστρέψετε; — Ὡ τότε δά, εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ μοὶ περιγράψετε ὅσα εἶδετε τοσοῦτον ζωηρῶς, ὥστε θὰ κατορθώσω νὰ τὰ φαντασθῶ μετὰ τῆς αὐτῆς ζωηρότητος ὡς νὰ ἦμην ἐκεῖ παρούσα.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἐκολακεύθη ἴσως ἐκ τῶν λόγων τούτων τῆς Ἑλένης καὶ τὸ βλέμμα του ἠμαυρώθη.

„Ἐν τούτοις“ ἀνεφώνησε συγκεκλιμένος, „μετὰ τὴν ὄρεξιν διὰ τὸ ταξίδι, δὲν ἠλπίζα ποτὲ ὅτι ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τῆς μεμονωμένης γωνίας, ἐν ᾗ ζῶμεν, θὰ μοὶ προὔξεναι τοσαύτην λύπην.“

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἑλένης ἠστράψαν.

— „Ἀληθῶς;“ ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος. „Μόλις εἶνε πιστευτόν. — Διότι, ἐξάδελφε, εἴτε ἐδῶ εἴθε εἴτε ἀλλοῦ, ζῆτε πάντοτε τόσον μεμονωμένους καὶ ἀπησυχολημένους μετὰ τὰς ἰδίας σκέψεις, ὥστε ἕλεος ὁ ἄλλος κόσμος, ὁ ὅποιος σὰς περιστοιχίζει, ἐξ ἅπαντος θὰ σὰς εἶναι σχεδὸν ἀδιάφορος.“

„Οὐδαμῶς;“ ἀπήντησεν ὁ ποιητής, ὡσαύτως ζωηρὸς γινόμενος, „Ἰπάρχουσι δυστυχεῖς χαρακτῆρες, φύσεις, κράσεις (ὀνομάσατέ τους ὅπως θέλετε, ὃ ἐδικὸς μου εἶνε τοιοῦτος) — ὅτινες, παρὰ τὴν θέλησίν των, εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ὑποκύπτουσιν εἰς ἀνωτέραν τινὰ ἐν αὐτοῖς ἐγκεκλεισμένην δυνάμιν. Τί ὠφελεῖται ὁ ἀλυσίδετος αἰχμάλωτος μετὰ τὸ νὰ σείῃ ματαίως τὰς ἀλύσεις του; Ἐγὼ εἶμαι τοιοῦτος αἰχμάλωτος.“

Ἐπῆλθε μικρὰ παύσις. Ἡ Ἑλένη ἐφαίνετο βεβουδισμένη εἰς σκέψεις, εἶτα ὑπέλαβεν:

„Ἰπάρχουσι χρυσαὶ ἀλύσεις, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ λυθῶσιν, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ σιδηραὶ, τὰς ὁποίας ἡ ἰσχυρὰ θέλησις δύνανται νὰ θραύσῃ.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἐβλεπεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὸν κῆπον. Εἰς μάτην ἡ Ἑλένη περιέμενε παρ' αὐτοῦ ἀπάντησιν· ἐπὶ τέλους ἔδωκεν εἰς τὴν συνδιάλεξιν διάφορον στροφήν.

„Ὡ, διὰ σὰς, ἐξάδελφε, θὰ εἶνε τὸ ταξίδι ἀληθινὴ ποίσις, τοῦτο εἶνε βεβαίον· ἀλλὰ διὰ τὴν πτωχὴν θείαν, ἣτις ἀγαπᾷ τὸν ἐξοχικὸν βίον καὶ ἔχει ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ εἶνε τίσον εἰς σὰς ἀφαισιωμένη . . .“

Ὁ Ἀδριανὸς ἠρυθρίασεν· ἠσθάνετο ἑαυτὸν κατηγορούμενον.

„Ἡ μήτηρ πρὸ πάντων ἐπεθύμει τὸ ταξίδιον τοῦτο“, ἀπήντησε ζηρῶς καὶ ὀλίγον ἀποτόμως. Αὕτη ἡ ἰδία προσεφέρθη καὶ μετὰ παρεκάλεσε νὰ ταξιδεύσῃ μαζί μου. Ἐγὼ εἰμποροῦσα νὰ ἀναχωρήσω καὶ μόνος, διότι δὲν εἶμαι πλέον παιδί. Ἀλλὰ ἡ μήτηρ εἶνε καὶ αὕτη περίεργος, καὶ τὸ ταξίδι θὰ εἶναι δι' αὐτὴν διασκέδασις, ὄχι θυσία, εἶμαι βέ-

βαιος. Δὲν ἀπαίτῳ οὐδεμίαν θυσίαν καὶ δὲν τὴν δέχομαι ἀπὸ κανένα.“

Ἐν τῇ τεταραγμένη φωνῇ τοῦ Ἀδριανοῦ διαβλέπουσα μορφὴν ἡ Ἑλένη οὐδεμίαν ἔδωκεν ἀπάντησιν.

„Πότε ἀναχωρεῖτε;“ ἠρώτησεν ἀπλῶς.

„Ὅσον οὐπῶ“ ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανὸς πρᾶυνόμενος. „Ἠλθομεν νὰ σὰς ἀποχαιρετίσωμεν, καὶ σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητῆ μου ἐξαδέλφῃ, νὰ ἐνθυμῆσθε τὸν πτωχὸν ἐξόριστον.“

„Αἱ!“ ἐφώνησεν ἡ Ἑλένη μετὰ τίνος μειδιάματος, προσδίδοντας ἐνδόμυχον ἄλγος, καὶ ἀνθυποκλινομένη τῷ Ἀδριανῷ. „Εἴθετε πολὺ εὐγενῆ καὶ φιλόφρων! Ἀλλ' ὁ ἐξόριστος δὲν εἶνε πτωχός, καὶ ἡ ἐκούσια ἐξορία οὐδένα οἰκτονεῖ. Ἀπ' ἐναντίας ἡμεῖς πρέπει νὰ σὰς παρακαλέσωμεν, μεταξὺ τῶν μεγαλοπρεπῶν εἰκόνων τῆς Ἰταλικῆς καὶ Ἀνατολικῆς φύσεως νὰ μὰς ἐνθυμῆσθε — ἔστω καὶ διὰ τὴν ἀντίθεσιν.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἠτομάζετο, χωρὶς νὰ ἠξέυρῃ καὶ αὐτὸς διατί, νὰ ἀσπασθῆ τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης, ἣν ἐκράτει, ἀλλ' ἡ ἐρυθρίωσα κόρη ἀπέσπυεν αὐτὴν μετὰ σπουδῆς.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΝΑΝΝΟΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Ἐνταῦθα οὐδὲν ὡς προτιθέμεθα νὰ πραγματευθῶμεν τὸ σπουδαιότατον καὶ δυσχερέστατον συγχερόνως ζήτημα τῆς καταγωγῆς τῶν ἡμετέρων κατοικιδίων ζώων, δηλαδὴ νὰ ἐξετάσωμεν, ἐκ παλίων ἀγρίων ζώων τὰ κατοικίδια ἔλκουσι τὴν καταγωγὴν των, τοῦ ὁποῦ ζήτηματος ἡ λύσις μόνον κατ' ἐλάχιστον μέρος ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ δοθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, οὔτε σκοποῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀγνωστοῖς, πόθεν καὶ πῶς προέρχονται αἱ διάφοροι καὶ ποικιλώταται φυλαὶ τῶν ἡμετέρων κατοικιδίων ζώων, εἰ καὶ τοῦ δευτέρου τούτου ζητήματος ἡ λύσις, ὑποβοηθουμένη διὰ πειραμάτων ἐν τῇ ἐκτροφῇ καὶ ἀγωγῇ τῶν ζώων, καθίσταται πολλῶ ἐυκολωτέρα τῆς τοῦ πρώτου. Ἐνταῦθα περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ ἐξηγήσωμεν διὰ βραχείων τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παριστάμενον φαινόμενον τῆς παραδόξου κατὰ τὸ μέγεθος τῶν ζώων διαφορᾶς. Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου τούτου εἶνε εὐκολωτάτη καθότι, ὡς ἐξ ἀσφαλοῦς καὶ βεβαίας πείρας γινώσκουμεν, ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς καὶ θεραπείας τῶν ζώων ἀφ' ἐνός, καὶ ὁ τόπος καὶ τὸ κλίμα ἀφ' ἑτέρου, ἐξασκοῦσι τὴν μεγίστην καὶ οὐσιωδεστάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ζώων.

Ὅτω π. χ. οἱ δύο ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνας παριστάμενοι ὄνοι δεικνύουσι παραδοξοτάτην διαφορὰν μεγέθους· ὅταν ὅμως μάθωμεν ὅτι ὁ μεγαλύτερος εἶνε ἐκ τῆς Ἰσπανίας, ὁ δὲ μικρότερος ἐκ τῆς νήσου Ceylon, ἡ διαφορὰ αὕτη τοῦ μεγέθους φαίνεται ἡμῖν εὐεξήγητος. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀγρίων ὄνων εἶναι κάτοικοι τῶν στεππῶν, τῶν ξηρῶν ὀροπέδιων τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Κλίμα λοιπὸν καυματηρὸν καὶ ὕγρον, ὡς τὸ τῆς νήσου Ceylon, δὲν εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς φύσεως ὁρισθὲν εἰς τὰ ζῶα ταῦτα, καὶ ὅπως ὁ Εὐρωπαϊκὸς τῶν βορείων χωρῶν δὲν εὐδοκίμει ἐν τῇ σωματικῇ αὐτοῦ ἀναπτύξει ἐν ταῖς θερμαῖς Ἰνδίας, οὕτω καὶ ὁ ὄνος, ἠναγκασμένος νὰ ζῇ εἰς κλίμα διάφορον ἐκείνου, εἰς ὃ ἡ φύσις ἔταξεν αὐτόν, διακωλύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ αὐξήσει

καὶ ἀναπτύξει του. Τοῦναντίον δὲ αἱ χῶραι τῆς Ἀνατολῆς ὁμοιάζουσι κατὰ τὸ κλίμα των, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε ξηρὸν, μᾶλλον πρὸς τὴν ἀρχικὴν τοῦ ὄνου πατρίδα· ἐκ τούτου δὲ δύνανται ὡσαύτως νὰ ἐξηγηθῆ τὸ πολλάκις σημαντικὸν ὕψος πολλῶν ὄνων τῆς Αἰγύπτου, τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀνατολικῶν χωρῶν, προσέτι δὲ καὶ τῆς Ἰσπανίας, εἰς ἣν ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Μαυρῶν εἰσῆχθη καὶ ὁ ὄνος μετὰ τῶν λοιπῶν κατοικιδίων ζώων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς ὁποίας τὸ κλίμα εἶναι, ὡς γνωστόν, προσφορώτατον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φοίνικος καὶ ἄλλων ἀνατολικῶν φυτῶν. Ἐὰν εἰς τὰς ἐπιδράσεις ταύτας τοῦ κλίματος προσθέσωμεν καὶ τὰ τῆς ἐκτροφῆς καὶ θεραπείας τῶν ὄνων, εὐρίσκομεν εὐεξήγητον τὴν τοῦ μεγέθους αὐτῶν διαφορὰν.

Ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παριστάμενος μικρὸς ὄνος ἔχει φυσικὸν ὕψος 0,81 τοῦ μέτρου, ὃ δὲ μέγας 1,51 μέτρα.

Ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ὁμοίων λόγων ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἐκτακτος ποικιλία ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγεθος τῶν ἵππων, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνταῦθα ἐπίδρα ἔτι περισσώτερον ἡ σκόπιμος βούλησις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον τὸ ὕψος καὶ τὴν ἱκανότητα τῶν χρησιμωτάτων τούτων ζώων. Εἶναι γνωστόν ὅτι ὅλα τὰ κατοικίδια ζῶα ἐξαγριούμενα προσεγγίζουσι, κατὰ τὰς ἐπερχομένας αὐτῶν γενεάς, εἰς τὸν ἀρχικὸν τύπον τῆς καταγωγῆς των, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ ἵππου ἦτο πολὺ μικρότερος τοῦ παρόντος, ἔπεται ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα διὰ μόνης τῆς σκοπίμου ἀγωγῆς καὶ θεραπείας ἀφίκαντο εἰς τὸ παρὸν αὐτῶν μέγεθος. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῆς σκοπίμου ἵπποτροφίας παρατηρεῖται ἰδίᾳ εἰς τὰς ἀγγλικὰς καὶ φλανδρικὰς τῶν ἵππων φυλάς, ὡς π. χ. εἰς τοὺς ἀγγλικούς ἵππους Carthorse, ἐκ τῶν ὁποίων τινεὶ ἀφικνοῦνται πολλάκις εἰς ὕψος 1,90 μέχρι 1,94 μέτρων. Ὁ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνας παριστάμενος μέγας ἵππος κατάγεται ἐξ Ἰρλανδίας ἐκ τῆς φυλῆς τῶν καλουμένων ἵππων Suffolk, ὅτινες ἀφικνοῦνται εἰς ὕψος 1,75 τοῦ μέτρου κατὰ μέσον ὄρον, καὶ ἔχει ὕψος 1,82 μέτρων.

Περίεργον φαινόμενον μεταξύ τῶν ἵππων παρουσιάζουσι διὰ τὴν μικρότητά των τὰ ἱπάρια τὰ καλούμενα Ponny. Ἡ μικρότης αὐτῶν δύναται κάλλιστα νὰ ἐξηγηθῆ, ὡς καὶ ἡ τῶν ὄναριων ἀνωτέρω, ἐκ τῆς ἐνδιατήσεως αὐτῶν εἰς κλίματα μὴ εὐνοϊκὰ πρὸς τὴν ἀνάπτυξίν των. Τὰ μικρότατα ponies εἶναι

τὰ τῶν νήσων Shetland, ἐνθα τὸ κλίμα εἶναι τραχὺ καὶ ἡ βλάστησις σπανία καὶ ἐν γένει τὸ ἔδαφος ἀκριβῶς ἀντίθετον τοῦ τῆς ἀρχικῆς τῶν ἵππων πατρίδος δηλ. τῶν ψυχροτέρων ὄροπεδίων τῆς Ἀσίας. Τὸ ἱπάριον ὅμως, τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παριστάμενον, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν φυλὴν ταύτην τῶν ponies, ἀλλ' εἶναι κυρίως γάινος, καταγόμενος μὲν ἐκ γονέων τελείας σωματικῆς ἀναπτύξεως, ἀλλὰ κατ' ἐξαιρέσειν ὑστερήσας ἐν τῇ αὐξήσει του. Διὰ τοῦτο ἐλλείπουσιν αὐτῷ ἡ χονδρὰ κεφαλὴ, ἡ πυκνὴ καὶ φουντωτὴ χεῖρ καὶ τὰ λεπτὰ σκέλη, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ponny, τοῦναντίον δὲ τὰ συμπεπυκνωμένα καὶ ἀδρομερῆ μέλη χαρακτηρίζουσιν αὐτὸ ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς νάννους. Ἐνταῦθα ἡ δύνατό τις νὰ υποθέσῃ, ὅτι ἐκ τοιούτων τυχαίων νάννων πιθανὸν νὰ κατάγονται ὀλόκληροι φυλαὶ μικρῶν κα-

ΟΛΑ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΑ.
Εἰκὼν ὑπὸ Μ. Λαυκ.

τοικιδίων ζώων καὶ ἐπομένως καὶ ἡ φυλὴ τῶν ἱππαρίων ponies, ἀλλ' ἡ εἰκασία αὕτη εἶνε ἀτοπος, καθότι τοιαῦτα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων σποράδην ἀναφαινόμενα ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, ὡς ἡ τῶν νάννων καὶ γιγάντων, οὐδέποτε ἀπεδείχθησαν διαρκῶς κληρονομικαὶ οὔτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις οὔτε παρὰ τοῖς λοιποῖς ζώοις.

Ἐνῶς διὰ τῆς ἱπποτροφίας σκοπεῖται καὶ ἐπιδιώκεται ἡ

ὅσον ὁλόν τε μείζων ἀνάπτυξις τῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ ἵππου, ἡ βουτροφία ἐπιζητεῖ τὴν κτήσιν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλητέρας ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ποσότητος κρέατος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἰδιότητα, περὶ ἧς πραγματεύομεθα ἐνταῦθα, δηλαδή τὸ μέγεθος, οἱ βόες τῶν ἀνατο-

λικῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἔχουσι τὸ μέγιστον ὕψος, ἐνίοτε μέχρι 1,88 μέτρων. Ἡ ἀρχικὴ αὐτῶν πατρίς εἶναι τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ῥωσσίας, ἀπὸ πολλοῦ ὅμως εἰσέχθησαν εἰς Οὐγγαρίαν καὶ Ἰταλίαν, καὶ ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης χώρας, ἐκ τῆς Ῥωμανικῆς καλουμένης φυλῆς, κατάγεται καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνος παριστώμενος γιγαντιαῖος βοῦς, ὅστις ἔχει φυσικὸν ὕψος 1,88 μέτρων. Ἐτι ὕψηλότεροι τοῦτου βόες σπανίως ἴσως εὐρίσκονται, διότι καὶ οἱ δευτέρου μεγέθους βόες τῆς δυτικῆς Νορμανδίας ἐν Γαλλίᾳ μόλις ἀφικνοῦνται μέχρι 1,80 μέτρων ὕψους, οἱ δὲ ὕψηλότεροι Ἑλβετικοὶ μέχρι 1,60 μέτρων. Παράδοξως πως ἔχει καὶ ἡ Γαλλία μίαν ἐκ τῶν μικροτάτων βοείων φυλῶν, 1^ο μόνου μέτρου ὕψους, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βρεταννίας. Ἐτι μικρότερος τούτων εἶναι ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμετέρας εἰκόνος παριστώμενος νάννος Zebu.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν Ἰνδικῶν βοῶν μὲ τοὺς καμηλοειδεῖς ὄβους, τῶν καλουμένων ζεβού, εἶναι ὑπὸ πολλὰς ἐσέψεις τὸ παραδοξότατον καὶ μάλιστα δυσεξήγητον. Τοὺς βόας τούτους γνωρίζομεν ἐξ ἀρχαίων Ἰνδικῶν καὶ αἰγυπτιακῶν εἰκόνων καὶ περιγραφῶν ὡς τὰ πανάρχαια κατοικίδια ζῶα (τοῦθ' ὅπερ συνηγορεῖ τῷ Cuvier, παραδεχομένῳ τὸν βοῦν Zebu ὡς τὸν ἀρχικὸν τύπον ἐξ οὗ κατάγονται οἱ λοιποὶ

βόες ἐν γένει)· ἐκ τινος δὲ ἰδιαίτερας φυλῆς τῶν Zebu, διατηρουμένης εἰσέτι μόνον ἐν Ἀβησσινίᾳ καὶ καλουμένης σάγγα, ἐξελέγετο μάλιστα καὶ ὁ ἱερός ταῦρος Ἄσις. Ἰδίᾳ παράδοξοι εἶναι οἱ Zebus ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου αὐτῶν ποικιλίας ἐν τῷ σχηματισμῷ καὶ τῷ μεγέθει τῶν κεράτων, ἐν τῷ χρωματισμῷ, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῷ ὕψει τοῦ σώματός των. Ὁ Zebu τῆς ἡμετέρας εἰκόνος ἔχει ὕψος 0,78 τοῦ μέτρου, κατάγεται δὲ ἐκ τῆς νήσου Ceylon. Ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ οἱ Zebus, ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου αὐτῶν ταχύτητος καὶ καρτερίας ἐν τῷ τρέχειν, χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ σύρωσι δίτροχα ἀμάξιον, ὡς παρ' ἡμῖν οἱ ἵπποι.

1. Η ΑΡΧΙΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΒΑΛΕΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΑΥΤΗΣ, Ο ΑΡΧΙΔΟΥΞ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΣΑΛΒΑΤΩΡ. Ἡ Ἀρχιδούκισσα Μαρία Βαλερία, ἡ νεωτάτη θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, γεννηθεῖσα τῇ 11 ἀπριλίου 1868 ἐν τῷ ἐν Ofen αὐλικῷ μεγάρῳ, ἀγεί ἤδη τὸ εικοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς, Παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τῆς νεαρᾶς ἡγεμονοπαίδος ὑπῆρξεν ὁ ἐπίσκοπος Ronay ἐκ τῆς Οὐγγαρίας, ἐν ᾗ ἡ ἀρχιδούκισσα ἐγεννήθη. Ὑπὸ τὴν σοφὴν καὶ πεφωτισμένην ἐπιβλέψιν καὶ καθοδηγίαν τοῦ ἀγαθωτάτου καὶ πνευματώδους τούτου ἐπισκόπου ἀνέπτυξεν ἡ νεαρὰ ἡγεμονίς ἐν πληρεστάτῃ ἀρμονίᾳ τὰς πνευματικὰς αὐτῆς δυνάμεις καὶ ἠθικὰς ἀρετάς, καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε μετὰ συγκινητικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως ἀναφέρει ἡ νῦν ἀρχιδούκισσα τὸ ὄνομα τοῦ πρώην αὐτῆς διδασκάλου πάντοτε δέ, ὡς αἰετὶ ταξιδεύουσα διέρχεται ἔστω καὶ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς διὰ τοῦ Πρεσβυτέρου, ἐνθα διατρίβει ὁ γηραιὸς καὶ σεβαστὸς αὐτῆς διδάσκαλος, φροντίζει πρωτίστως νὰ προσκαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ὡς τὸν ἴδῃ καὶ συνδιαλεχθῆ μετ' αὐτοῦ. Ἡ Ἀρχιδούκισσα ἐδημοσίευσεν καὶ τινὰ ποιημάτια, ἐξ ὧν δὲν δύναται τις βεβαίως νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα καὶ κρίσεις περὶ ὅλης τῆς δυνάμεως καὶ τῆς εὐρύτητος τοῦ ποιητικοῦ αὐτῆς πνεύματος, ἀτινα ὅμως μαρτυροῦσι λεπτὴν εὐαισθησίαν πρὸς τὸ ἐκλεκτὸν τῆς φράσεως καὶ τὴν μετρικὴν ἀρμονίαν. Ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῆς ποιητικῷ δοκιμῷ ἐξομνᾷ δι' ἐνθουσιωδεστάτων στοφῶν τὸν κατ' ἐξοχὴν ἀγαπητὸν αὐτῇ ποιητὴν Scheffel. Ἐν ἑτέρῳ τινὶ ποιήματι ἀπευθύνει πρὸς τὸν ὑψιστον θερμοτάτας καὶ ἐγκαρδιωτάτας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἐπιχειρησάσης ῥιψοκίνδυνόν τινα ἐπὶ τῶν ὁρέων ἐκδρομῆν. Διὰ τρίτου τινὸς ποιήματος προσκαλεῖ τὸν πατέρα αὐτῆς, τὸν αὐτοκράτορα, ὡς ἐν ψυχικῇ ἡρεμίᾳ ἀπολαύσῃ τῆς μεγαλοπρεποῦς γαλήνης τῆς φύσεως ἐν τῷ ἐξοχικῷ μεγάρῳ Offensee καὶ ἀποθέσῃ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς τὸ βαρὺ φορτίον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στέμματος. Ἐκτὸς τῶν ποιημάτων τούτων ἡ νεαρὰ ποιήτρια συνέγραψε καὶ μικρὰν τινα κωμωδίαν, ἣν ὅμως δὲν ἐδημοσίευσεν εἰσέτι. Περὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας τῆς ἀρχιδουκίσσης ἀναφέρομεν τὸ ἐξῆς μόνον παράδειγμα: Μετὰ τὴν φοβερὰν καταστροφὴν τοῦ Ringtheater ἐξήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἀναλάβῃ θέσιν μητρὸς παρὰ τινὶ ὄρφανῷ παιδίῳ. Ἡ ἄδεια τῇ ἐδόθη, καὶ σήμερον εἰσέτι ἡ

Διὰ τῆς συντόμου ταύτης ἐξηγήσεως τῆς ἡμετέρας εἰκόνος ἠθελήσαμεν νὰ υποδείξωμεν τὴν ἐκτάκτως μεγάλην δύναμιν καὶ ἐπιρροήν, ἣν ἡ ἀνθρωπίνῃ βούλησις, τῇ βοηθείᾳ τοῦ κλίματος, ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ζώων. Αἱ δὲ περὶ τοὺς ὄρους τῆς ἐπιδράσεως ταύτης ἔρευναι, ἐκτὸς τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν σημασίας, ἔχουσι καὶ τὴν πρακτικὴν σπουδαιότητα ὅτι παρέχουσι τοῖς κτηνοτρόφοις ὁσημέραι πλείονα μέσα πρὸς ἐπιδιώξιν καὶ ἐπιτυχίαν ὀρισμένων σκοπῶν δι' ἀσφαλῶς καὶ λελογισμένης μεθόδου. Ὅτι δὲ τὸ ζήτημα τῆς προαγωγῆς τῆς κτηνοτροφίας εἶνε ζωτικώτατον, οὐδεὶς τὴν σήμερον ἀρνείται.

ὕψηλῃ προστατικῆς ἐποπτείας καὶ παρακολουθεῖ μετὰ μητρικῆς ὄντως στοργῆς τὰς σπουδὰς καὶ τὰς προόδους τοῦ ὑπ' αὐτῆς προστατευομένου ὄρφανου. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐγνωρίσεν κατὰ τύχην μικρὸν τινα παῖδα κλειδοκωμβουλιστὴν, ὅστις, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἦτο τοσοῦτον εὐφυῆς ὅσον καὶ πτωχός. Ἡ ἀρχιδούκισσα παρέλαβε τὸν παῖδα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς, ἦρε τὰ οικονομικὰ ἐμπόδια ἀναλαβοῦσα ἐπὶ ἰδίᾳ ἀναλώμασι τὴν ἐν τῇ μουσικῇ μόρφωσιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ εὐφυοῦς παιδός, ἀλλ' ἀπηγόρευσεν αὐτῷ αὐστηρῶς νὰ παρουσιασθῆ ἐκ νέου εἰς τὸ δημόσιον, πρὶν ἢ γείνη τέλειος μουσικός. — Ὁ μνηστὴρ αὐτῆς, ὁ ἀρχιδούξ Φραγκίσκος Σαλβάτωρ ἐγεννήθη τῇ 21 αὐγούστου 1866 ἐν Βιέννῃ, καταγόμενος ἐκ τοῦ τσικανικοῦ κλάδου τῶν Ἀψβούργων Λοθαριγγίων. Ὡς γνωστὸν ἡ Τσικάνια περιῆλθε τὸ 1737 εἰς τὸν Φραγκίσκον Στέφανον τῆς Λοθαριγγίας (βραδύτερον αὐτοκράτορα Φραγκίσκον Α'), σύζυγον τῆς Μαρίας Θηρεσίας· οἷτος ἐκληροδότησεν αὐτὴν τῷ δευτέρῳ υἱῷ του Λεοπόλδῳ, ὃν αὐθις διεδέχθη ὁ ἕτερος υἱός, ἀρχιδούξ Φερδινάνδος Γ', εἰς τὴν διαίτησιν τοῦ μεγάλου δουκάτου. Ἐτι καὶ νῦν οἱ ἀπόγονοι τούτου αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ὑπὸ τινὰ ἐσποφιν ὡς Ἰταλοῦς, ἡ δὲ ὀμιλουμένη γλῶσσα ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς ταύταις τοῦ αὐστριακοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου εἶνε ἡ Ἰταλική. Οἱ γονεῖς τοῦ ὕψηλῳ μνηστῆρος, ὁ ἀρχιδούξ Κάρολος Σαλβάτωρ καὶ ἡ ἀρχιδούκισσα Μαρία Ἰμμακουλάτα, ἄγουσιν ἤδη ἤρμενον καὶ ἀπράγμονα, ἰδιωτικὸν βίον. — Ὁ γαμβρὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας ἔχει κομψὸν καὶ εὐμηγεστὸν τὸ παράστημα, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔχει τὴν χροιᾶν τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων, εἶναι σοβαρὸς καὶ σκεπτικός, παρατηρητικὸς καὶ ὀλιγόλογος. Εἶναι προσέτι ἐξοχος ἱππαστῆς καὶ ὀμιλεῖ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχερείας ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας, τὴν τε Ἰταλικὴν καὶ γερμανικὴν, φοιτᾷ δὲ εἰσέτι εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν, ἐνθα μετὰ θερμοτάτου ζήλου καὶ ἐκτάκτου εὐφυῆς καταγίνεται περὶ τὰς δυσχερεστάτας καὶ εὐρυτάτας σπουδὰς του.

- 2. ΝΥΜΦΗ ΕΛΛΗΝΙΣ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Ἰωσήφ Zenizek (ἐν σελ. 21).
- 3. ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΝΑΝΝΟΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ. Εἰκὼν μετὰ σχετικῆς ἀρθοῦ κατὰ τὴν πρωτότυπον ἰχνογραφίαν τοῦ H. Leutemann (ἐν σελ. 25).
- 4. ΟΛΑ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΑ. Εἰκὼν ὑπὸ κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τῆς κ. Μαρίας Laux (ἐν σελ. 28).

Η δλική δύναμις τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἐνεργείᾳ ἀτμομηχανῶν εἶνε, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ πρώτου στατιστικοῦ γραφείου, ἰσοδύναμος μὲ 46 ἑκατομμυρίων ἵππων δύναμις. Ἐπειδὴ δὲ ἐνὸς ἵππου δύναμις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν δύναμιν 21 ἀνδρῶν, ἐξάγεται ὅτι αἱ ἀτμομηχαναὶ ὅλης τῆς γῆς ἐκτελοῦσι τὴν ἐργασίαν 1000 ἑκατομμυρίων ἡτοῦ ἐνὸς δισεκατομμυρίου ἀνδρῶπων. Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς γῆς ὑπολογίζεται εἰς 1 1/2 δισεκατομμύρια, ἔξ ὧν μόνον τὸ τρίτον, δηλ. ἡμισυ δισεκατομμύριον, ἀποτελοῦσιν αἱ ἐργατικαὶ τάξεις. Οὕτως ὥστε ὁ ἀέμος ἐκτελεῖ τὸ τριπλάσιον τῆς ἑλικῆς τῶν ἀνθρώπων ἐργατικῆς δυνάμεως.

Ἐν τῇ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ οἱ κόκκοι ἐπληθύνθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε κατέστησαν ἀληθῆς μάστιξ τοῦ τόπου, καταστρέφουσα τὸ πρῶτον τῆς γεωργίας καὶ ἐπιφέρουσα μεγίστην βλάβην. Πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν ζώων τούτων συλλέγει ἡ ἐκεῖ κυβέρνησις μεγάλα στήφη ἱκτιδῶν ἀντὶ πολλῶν χρημάτων. Ἐκάστη ἱκτις ἀγοράζεται ἥδη ἀντὶ 10 φράγκων ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ἔχουσι δὲ συλλεγθῆ μέχρι τοῦδε 10,000 ἐκ τῶν αἰμοβόρων τούτων ζωῶν, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν στρατὸν τῆς κυβερνήσεως τῆς Νέας Ζηλανδίας ἐν πολέμῳ κατὰ τῶν κινίκων. Ὑπάρχει μεγίστη ἐλπίς ὅτι ἐντός ὀλίγων ἐτῶν τὰ σρατεῖα τῶν ἱκτιδῶν θα νικήσῃσι τὰ ἀπειράριθμα στήφη τῶν κινίκων.

Παραγωγή ἀκατεργάστου χάλυβος. Ὅποιαν ἐπιληκτικὴν ἐπίδοσιν ἔλαβεν ἡ χαλυβουργικὴ βιομηχανία, μαρτυρεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ἐν ἔτει 1887 ἡ παραγωγή ἀκατεργάστου χάλυβος ἀνήλθεν εἰς 83,806,800 στατηρας ἑκατόλιτρα, ἀπέναντι 24,618,420 στατηρων παραγωγῆς τοῦ προηγηθέντος ἔτους. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀναλογούσιν εἰς:

	ἑκατόλιτρα	ἀπέναντι	προηγουμένου ἔτους ἑκατόλιτρα
Μεγάλην Βρετανίαν . . .	19,622,080	ἀπέναντι	18,983,000
Ἡνωμένας Πολιτείας . . .	6,441,380	„	4,370,460
Γαλλίαν . . .	1,576,120	„	1,799,100
Γερμανίαν (περίπου) . . .	2,220,000	„	1,900,000
Βέλγιον (περίπου) . . .	140,000	„	106,000
Ρωσίαν . . .	1,400,000	„	1,300,000
Ἀυστροουγγαρίαν . . .	580,000	„	720,000
Σουηδίαν . . .	447,200	„	534,860.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία λοιπὸν ἔχει τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ἐν τῇ παραγωγῇ τοῦ χάλυβος.

Ὁ ἐτησίος ἀναλισκόμενος χροσὸς πρὸς πλήρωσιν κοιλῶν ὀδόντων ἐν τῇ Βορείᾳ Ἀμερικῇ, τῇ ἐστία τῆς δοντοιατρικῆς, ὑπελογίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἱατροῦ Δρ. Φάρρερ εἰς ἡμισυ ἑκατομμύριον δολλαρίων. Ἄν ἡ κατάστασις αὕτη ἐξακολουθήσῃ, μετὰ τριακόσια ἔτη σύμπεσ ὁ νῦν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείας κυκλοφορῶν χρυσὸς θὰ εὑρίσκηται ἐν τοῖς κόλλοις τῶν ὀδόντων. Ὁ Δρ. Φάρρερ ὑπελόγησε προσέτι ὅτι ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείας καθ' ἑκαστον ἔτος ἐναρμόζονται τρία ἑκατομμύρια τεχνιτῶν ὀδόντων καὶ ὅτι ἔξ 80 ἀνθρώπων εἷς μόνος ἔχει ὀδόντας ὄχι.

Παράδοξον ἀμυντικῶν μέσων. Ὅτι αἱ μέλισσαι δύνανται καλῶς νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν πολέμῳ, ἀπέδειξεν ὁ ἀββᾶς τοῦ Μύγγσταϊναχ πλησίον τῆς Neustadt παρὰ τὸν ποταμὸν Aisch. Ὁ βῆθεις ἀββᾶς κατὰ τὸν πόλεμον τῶν χωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐν ἔτει 1522 κατώρθωσε νὰ ἀποκορύψῃ τοὺς ἐφορμῶντας πρὸς ἐκπολιόρκησιν τῆς πόλεως χωρικούς, συμβουλευσας τοὺς πολιορκουμένους νὰ ἐκσφενδονίζωσι κατὰ τῶν πολιορκητῶν πολυάριθμα αμύνη μελισσῶν. Ὁμοιότροπος ἐπὶ τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου ἐν τινὶ ἐφόδῳ τῶν Σουηδῶν κατὰ τῆς πόλεως Κίσιγγεν, οἱ πολιορκουμένοι ἐκσφενδονίζοντες σίμβλους μελισσῶν κατὰ τῶν ἐπιφερομένων ἐχθρῶν ἠνάγκασαν αὐτοὺς ν' ἀπόχωσι τῆς ἐφόδου. Τὸ παράδοξον τοῦτο ἀμυντικῶν μέσων μετεχειρίσθησαν ὡσαύτως καὶ οἱ Βουργουνδοὶ κατὰ τῶν Ἑλβετῶν ἐν τῷ καλουμένῳ πολέμῳ τοῦ Pontarlier.

Πρὸς δοκιμασίαν τῆς ποιότητος τοῦ καλοῦ καφέ. 1) Οἱ κόκκοι καλοῦ καφέ εἶναι σκληροὶ καὶ βαρεῖς καὶ βυθίζονται εὐκόλως εἰς τὸ ὕδωρ. Οἱ μένοντες ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος εἶναι κακῆς ποιότητος. 2) Τοῦ καλοῦ καφέ οἱ κόκκοι δὲν ἀπορροφῶσιν ὕδωρ καὶ μένουσι σκληροὶ καὶ στερεοί. 3) Περὶ τοῦ φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ χρώματος τοῦ καφέ βεβαιώμεθα, θέτοντες τοὺς κόκκους εἰς θερμὸν ὕδωρ καὶ ταράσσοντες αὐτοὺς ἰσχυρῶς. Ἄν εἶναι χρωματισμένοι, τὸ χρῶμα ἀποπλύνεται καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ ὕδωρ, τότε δὲ δυνάμεθα περαιτέρω νὰ ἐξετάσωμεν τὰς συστατικὰς ὕλας τοῦ χρώματος. 4) Ἄν ὁ καφὸς ἐβράχῃ ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἐβλάβῃ, οἱ κόκκοι συγκολληθῶσι καὶ ἀναβίδουσι δυσάρεστον ὄσμη. Ἐκτὸς τούτου, ἀναγνωρίζομεν τὸν θαλασσοβρεκτον καφέν, θέτοντες τοὺς κόκκους εἰς καθαρὸν καὶ ψυχρὸν ὕδωρ. Ἄν τὸ ὕδωρ προσλάβῃ ἄλμυρον γαῖτον, ὁ καφὸς εἶνε βεβλαμμένος ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἀπορρίψιμος.

Στατιστικά. Κατὰ τὸ ἔτος 1887 ἐδημοσιεύθησαν ἐν Γερμανίᾳ 7856 βιβλία ἅτινα ἀπένεγον 11,309,000 φράγκων· ἐν Γαλλίᾳ 3880 βιβλία, 7,500,000 φράγκων· ἐν Ἀγγλίᾳ 3124 βιβλία, 6,000,000 φράγκων· ἐν Ἰταλίᾳ 2549 βιβλία, 8,540,000 φράγκων· ἐν Ἰσπανίᾳ 1012 βιβλία, 1,740,000 φράγκων.

Ποία φαγητὰ ἡγάπων οἱ μεγάλοι ἄνδρες. Κάρολος ὁ μέγας ὑπερηγάπα τὸ ὀπτόν κρέας, ἰδίᾳ δὲ τὸ ἀγριμαῖον, ἐνῶ ὁ Γορκουῶτος Τάσος ἦτο μέγας φίλος τῶν γλυκισμάτων, βραστῶν καρπῶν, ζαχαρωτῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἔτρωγε δὲ καὶ τὴν σαλάταν ἀκόμη ζαχαρωμένην. Ὁ Μελάγχθων κατὰ τὴν νεότητά του προσήμιμα παντῶν φαγητῶν τὴν ἐκ κριδῆς σούπαν, πολλάκις δὲ ἐν Τυβίγγῃ, ἐνθα ἐσπούδαζεν, ἔδιδε ὀλόκληρον μερίδα κρέατος δι' ἐν πινάκιον κριθίνης σούπας. Ἐρρίκος ὁ τέταρτος τῆς Γαλλίας ἦτο μέγας φίλος τῶν ὀστράκων, τῶν ὁποίων πολλάκις ἔφαμε κατὰ χρῆσιν, καὶ τῶν πεπόνων, ἐνῶ Κάρολος ὁ ἔβδομος τῆς Σουηδίας προτιεῖται τεμάχιον ἄρτου μετὰ βουτύρου παντῶν ἄλλου ἔδεσματος. Φρειδερίκος ὁ μέγας, Ναπολέων ὁ μέγας καὶ ὁ Βολταῖρος ἦσαν ἀκόρεστοι καφεπόται, ἐκ δὲ τῶν ἐδισμάτων ὑπερηγάπα ὁ μέγας Φρειδερίκος τὸν ἐκ φρυκτῆς κριθῆς πλακουτέα. Ὁ Λέισιγγ ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν φακίην, ἐνῶ ὁ Κλόπστοκ ἡγάπα ἐμπαθῶς γλυκίσματα, οσφυλάς, ἀτσακὰ (σαλομόν) τεταρχευμένον κρέας καὶ πῖσα (πίεζλα). Τοῦ Καντινὸν τὰ ἐξαιρέτως ἀγαπητὰ ἔδεσματα ἦσαν κυλῶς ἐκ φακῆς, pudding, ὄσπρια, πόδες χοίρου, καὶ ξηροὶ καρποί. Ὁ Σχίλλερ ἡγάπα πολὺ τὸ χοιρομέρι, ἐνῶ ὁ Wieland τὰ γλυκίσματα. Ὁ Mattison ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὰ ὄσπρια (πρὸ πάντων ρεβέθια καὶ ξηρὰ φασούλια) καὶ ταρχευτὸν χοίρινον κρέας.

Σπουδαία διὰ τὴν ναυτιλίαν ἐφευρέσις ἐγένετο ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Η. Β. Cox ἐν Ουάσιγκτον. Ἡ ἐφευρέσις αὕτη συνίσταται εἰς τινὰ συσκευὴν, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Cox ὀνομασθένσαν resonophon (ἐκ τοῦ resonare καὶ φωνή, δι' ἧς καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐν ἀνοικτῷ πελάγει ἐν ὄρῳ ὀμίχλης τηλεφωνικῆ συνδιάλεξις καὶ συνενώσις μεταξὺ δύο ἀπ' ἀλλήλων μεμακρυσμένων πλοίων. Δύνανται δηλαδὴ διὰ τῆς συσκευῆς ταύτης νὰ διαβιβασθῇ μέχρις ἀποστάσεως 7 χιλιομέτρων οἰαδήποτε συνδιάλεξις, ἀνεῦ ἄλλου συνδετικοῦ μέσου ἢ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Καὶ ὁ ἀδανεστάτος ἦχος ἢ φῶφος (ὡς π. χ. τὸ εἶκ τὰκ τοῦ ὀρολογίου) γίνεται ἀνοστος μέχρις ἀποστάσεως 120 μέτρων. Ὁ ἐφευρέτης, μέχρις οὗ ἀποπεράτωσιν καὶ κάμῃ τὴν πρώτην πρακτικὴν δοκιμὴν τῆς ἐφευρέσεώς του, διέμεινεν ἐπὶ τέσσαρας μῆνας ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπὶ τινος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τεθείσης ἀτμοθαλαμηγοῦ. Πρὸς κατασκευὴν τοῦ θαλασσίου τούτου τηλεφώνου ὁ ἐφευρέτης ἔλαβεν ὡς βάσαν τὸν φυσικὸν τῆς ἀκουστικῆς νόμον τῶν καλουμένων συμπληθτικῶν παλμῶν. Πρὸς ἐμπορικὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐφευρέσεως ταύτης τοῦ Cox ἰδρύθη ἡδη ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἐταιρεία μὲ κεφάλαιον δύο ἑκατομμυρίων δολλαρίων, τῆς ὁποίας ὁμοῦς ἡ ἐνεργεῖα περιορίζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ.

Παράδοξοι συμπτώσεις. Οἱ Πυθαγόρειοι ἀπέδιδον, ὡς γινώσκον, εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τοὺς συνδυασμοὺς αὐτῶν συμβολικὴν τινὰ δύναμιν καὶ σημασίαν, ἐξεργασμένην τοῦ κύκλου τῶν συνήθων ἀριθμητικῶν ἀποτελεσμάτων καὶ πλησιάζουσαν εἰς τὸ μυστηριώδες καὶ ἀκατάληπτον. Ἡ συμβολικὴ αὕτη τῶν ἀριθμῶν διετηρήθη καθ' ἕνα τὸν μεσαίωνα καὶ τινὰ ἔχνη αὐτῆς διατηροῦνται ἐτι καὶ νῦν παρὰ τῷ λαῷ, ὅστις ὠρισμένους τινὰς ἀριθμοὺς θεωρεῖ ἀπαισίους, ἄλλους δὲ πάλιν αἰσίους. Οὕτω π. χ. εἰς πολλὰ μέρη ὁ ἀριθμὸς ἐπτά θεωρεῖται ἀπαισίος, διότι εὐρέθη ὅτι ὑπάρχουσι ἐπτά θανάσιμα ἁμαρτήματα, ἐνῶ ἀπεναντίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῆς ἀριθμῆς ἐπτά ἐθεωρεῖτο ἅγιος καὶ εὐτυχίας πρόξενος παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι, ἡ δὲ καθολικὴ ἐκκλησία ἔχει ἐπτά μυστήρια καὶ διακεῖ τὴν ἡμέραν εἰς ἐπτά κανονικὰ ὄρα. Ὁ ἀριθμὸς 13 θεωρεῖται τὴν σήμερον ὡς ἀπαισίος ἐν πάσῃ συναστροφῇ, διότι ἐπὶ τοῦ δεκάτου τρίτου πίπτει ἡ κατάρα τοῦ Ἰούδα, ἐνῶ ἔξ ἐναντίας ὁ ἀριθμὸς 3 θεωρεῖται ὡς αἰσίος καὶ ἅγιος ἀριθμὸς ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ πρότερον παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις.

Ἐκτὸς ὁμοῦ τῆς συμβολικῆς ταύτης σημασίας ἐξητήθησαν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς τῶν ἐτῶν βαθύτεραι σχέσεις πρὸς γεγονότα ἱστορικὰ καὶ πολλάκις εὐρέθησαν λίαν παράδοξοι καὶ ἀξιοπεριεργοὶ συμπτώσεις. Ὀνομαζόμεναι ταῦτας συμπτώσεις, διότι οὐδεὶς βεβαίως, ὅσον δὴποτε καὶ ἂν κίνη ἐκ τὴν πίστιν μυστικῶν ἐπιδράσεων, δύνανται νὰ παραδεχθῇ τὴν ὑπαρξίν οἷας δὴποτε σχέσεως αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ μεταξὺ ἀριθμῶν καὶ γεγονότων. Ὅπως δὴποτε ὁμοῦ αἱ συμπτώσεις αὗται εἶναι ἀξιοπεριεργοί, καὶ ἀναφερόμεν ἐνταῦθα ὀλίγα παραδείγματα τῶν ἀριθμητικῶν τούτων συνδυασμῶν ἐν σχέσει πρὸς ἱστορικὰ γεγονότα ἐκ τῆς νεωτέρας ἱστορίας. Τὸ ἔξῃς παράδειγμα ἐκ τῆς νεωτέρας γαλλικῆς ἱστορίας παρέχει διὰ τῶν αὐτῶν ἀριθμητικῶν συνδυασμῶν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸν Λουδοβίκον Φίλιππον καὶ διὰ τὸν Αὐτοκράτορα Ναπολέοντα Γ'.

Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐγεννήθη τὸ 1773 ἀνήλε δὲ ἐπὶ τὸν γαλλικὸν θρόνον ἐν ἔτει 1830. Ἐάν εἰς τὸν ἀριθμὸν 1830 προσθέσωμεν τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ ἀριθμοῦ 1773 (1+7+7+3=18) εὐρίσκομεν τὸ 1848, δηλ. τὸ τέλος τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Ἐάν πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1830 προσθέσωμεν τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τῶν ἀριθμῶν 1782 (ἔτος τῆς γεννήσεως τῆς συζύγου του), εὐρίσκομεν πάλιν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1848 (τέλος τῆς βασιλείας του). Ἐάν ἐκ νέου εἰς τὸν ἀριθμὸν 1830 προσθέσωμεν τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ 1809 (ἔτος τῶν γάμων του), εὐρίσκομεν καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ἀπαισίον ἀριθμὸν 1848.

Τὸ αὐτὸ ἀκριβὲς ἀποτέλεσμα εὐρίσκομεν δι' ὁμοίων συνδυασμῶν καὶ διὰ τὸν Ναπολέοντα Γ', μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνταῦθα ἐξάγεται οὐχὶ τὸ ἔτος τῆς πτώσεώς του, ἀλλὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας του (1869). Ναπολέων ὁ τρίτος ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου τὸ 1852. Ἐάν εἰς τὸν ἀριθμὸν τούτου προσθέσωμεν τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ ἀριθμοῦ 1808 (ἔτους τῆς γεννήσεώς του) εὐρίσκομεν (1852+1+8+0+8)=1869, τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας του. Ὁσαύτως εἰς τὸ ἔτος τῆς ἐπὶ τὸν θρόνον ἀναβάσεώς του 1852 προσθέτοντες τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ ἀριθμοῦ 1829, (ἔτους τῆς γεννήσεως τῆς συζύγου του, τῆς Αὐτοκρατορίας Εὐγενίας), εὐρίσκομεν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, δηλ. τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας του. Καὶ τέλος εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1852 προσθέτοντες τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ 1853 (ἔτους τῶν γάμων του) εὐρίσκομεν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1869. Καὶ εἰς

πολλὰ ἄλλα παραδείγματα, ἐκ τε τῆς ἀρχαίας καὶ νέας ἱστορίας, ἐφαρμύζοντες τοιοῦτους συνδυασμοὺς εὐρίσκομεν παράδοξα τῇ ἀληθείᾳ ἀποτελέσματα. Ἄλλ' ὅσον δὴποτε παράδοξα καὶ ἐπιληκτικὰ εἶναι τὰ τοιούτα ἀποτελέσματα, δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ τὰ θεωρήσωμεν ἄλλως ἢ ὡς παραδόξους συμπτώσεις, διότι οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐσωτερικῆ συνάφεια μεταξὺ ἀριθμῶν καὶ γεγονότων.

Ἐπειδὴ ἐσχάτως πολὺς ἐγένετο λόγος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ βουλῇ περὶ τῆς ἀμαθίας τοῦ κλήρου καὶ τῆς καθόλου ἀμελείας τῆς θρησκείας καὶ παιδείας, τῆς βίαςως ταύτης καὶ εὐμερίας παντῶς λαοῦ καὶ μάλιστα ὑπ' αἰκίων, οἵτινες πρὸ τριῶν σχεδὸν ἐτῶν ἐψηφίσαντο τὴν κατάργησιν τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἐκ τῶν γυμνασίων καὶ τῶν θέσεων τῶν ἱεροκρίτων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, παρατιθέμεθα ἐνταῦθα τμήματα ἄρθρου τινὸς τῆς βουλευσιγενικῆς Ἐφημερίδος, ἐπιγραφόμενα Ἐκκλησία καὶ σχολεῖον· ἵνα καταδειχθῇ πῶς ἐργάζονται οἱ πρακτικοὶ καὶ προνοητικοὶ Γερμανοὶ πρὸς ὅσον ὅσον τε τελειότεραν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Σχολείων παραγωγήν, μὴ ἐνοουόντες νὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ ὕψιστα καὶ ζωτικώτατα τῶν ζητημάτων ἐν κοινοβουλίαις παιδείας μόνον ἕνεκα.

Ἡ ἡθικὴ μόρφωσις καὶ ἀνάπτυξις λαοῦ τινος ἐξητήρηται πρῶτον ἐκ τῆς θρησκείας καὶ εἶτα ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν σχολείων. Ὁ Γερμανικὸς λαὸς ἐπεμελήθη κλειστοῦ τῆς θρησκείας, πᾶς δὲ ἀμερλήτως κριτῆς ἐξετάσας τὴν ἱστορίαν τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ ἐν ταῖς τελευταίαις δεκαετηρίαις ἀδιστακτικῶς θὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο. Αἱ ὕψισται περὶ τοῦ κόσμου θεωρίαι αἰτίνας ἐνωθεῖσαι τῇ Δαρβινείῳ ἐφαίνοντο μέλουσαι νὰ ἐξαπλωθῶσι πανταχοῦ, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξέλιπον, ἡ ὀρθότερον εἰπεῖν οἱ ἐπιστήμονες ἠδυνήθησαν παραλαβόντες ὅ, τι ἐνέειχεν αὕτη ἀληθὲς, ὅ ἀποδείξουσιν ἐτι ἀπαξ τὴν περὶ ὑπαρξέως τοῦ Θεοῦ ἀληθειαν, ὅπερ εἶναι ἡ πραγματικὴ πρόδοσις πάσης ἐπιστήμης. Τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα διὰ τῶν ὕψιστων τούτων θεωριῶν ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ ἢ ἐκλίπη ἐγένετο βαθύτερον. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ λαοῦ δὲν νὰ ἐδράζηται ἐπὶ τῆς θρησκείας. Τὴν μεγάλην ταύτην ἀληθειαν κατιδοῦσα ἡ Γερμανία προὐνήθη ἐγκαίρως περὶ τοῦ καταλλήλου ὀργανισμοῦ τῶν σχολείων. Οἱ καρποὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ φανῶσι. Καὶ ἐν τούτοις οὐδαμῶς ἀρκεῖται τοῖς παροῦσι. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἠγέρθη πάλιν νέα τάσις πρὸς τελειότερον ὀργανισμὸν τῶν Σχολείων τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐπικρατεῖ τάσις τις πρὸς τὰς πρακτικὰς λεγομένας ἐπιστήμας, ἔξ ἧς καὶ ὁ χάρις πρὸς τὰς ἀρχαίας γλώσσας πόλεμος, δύνανται τις ὁμοῦ νὰ ἐπιπέσῃ ὅτι αὕτη, ἀποβαλοῦσα πᾶν ἄτοπον καὶ ἀδικαιολόγητον, θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως. Ὅπως δὴποτε λίαν κινδυνώδες φαίνεται νὰ ἐπιδιώκῃ τις, ἕνεκα θεωρητικῶν μόνον λόγων, νέον τῶν σχολείων ὀργανισμὸν, διαρρηγνύς πάντα μετὰ τοῦ παρελθόντος ἱστορικῶν δεσμῶν. Ἡ ἀξίωσις τῶν ταῦτα φρονούντων δύναται νὰ ᾖ δικαία, ἀλλ' οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι παρ' ἡμῶν τοῖς Γερμανοῖς ἡ παιδεύσις καθόλου διττῇ τυγχάνει· θεωρητικῇ καὶ πρακτικῇ, καὶ ὅτι ἀμφοτέραι, πόρρω τοῦ νὰ ὦσι πολέμια πρὸς ἀλλήλας, ἀγωνίζονται νὰ παρίσχωσι τῷ λαῷ ὅτι ἀριστον καὶ ὕψιστον.

Ἐν Μινεαπόλει (τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν) γίνεται ἡδη ἡ ἀπόπειρα πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς δυνάμεως τοῦ ἀέμου ἐν τῷ ἠλεκτρικῷ φωτισμῷ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον κατασκευάζεται ὕψηλις πύργος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου θὰ τεθῇ συσκευὴ τις ἀναπτύσσουσα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀνέμου ἐνεργεῖαν δέκα ἵππων δυνάμεως καὶ κινούσα δυναμομηχανήν, τῆς ὁποίας τὸ βέμμα θὰ χρησιμεύῃ πρὸς πλήρωσιν τῶν ἐπισηρευτῶν (Accumulators).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἐν Θεσσαλονικῇ ἤρξατο ἀπὸ πρώτης Ἰανουαρίου 1889 ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθημερίαν τὸ ὀμώνυμον τῷ μεγίστῳ τῆς ἀρχαιότητος φιλοσόφῳ περιοδικῶν σύγγραμμα „ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΣ“. Ὁ πρῶτος ἦδη ἐκδιδόμενος ἀριθμὸς τοῦ περιοδικοῦ τούτου περιέχει ἄρθρα διδακτικὰ καὶ ἀξιολογητικά, ἐν γλώσσῃ γλαφυρῇ γεγραμμένα καὶ ἐπὶ ἀρκούντως καλοῦ

χάρτου ἐκτετυπωμένα. Τὸ ἀξιόλογον τοῦτο περιοδικὸν, ὑπερ προώριστα μέγα κενὸν νὰ πληρῶσῃ παρὰ τῇ ἐκεῖ κοινωνίᾳ, εἶνε ἄξιον πάσης συστάσεως καὶ θερμότητος ἐνθαρρύνσεως.

Συνδρομῇ ἐτησίᾳ πανταχοῦ λίρα ὄσμη ἡμισία. Ἐκδότης ὑπεύθυνος Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΚΑΛΑΝΔΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

Εἶνε εὐνόητον, ὅτι ἡ πρώτη γαλλικὴ δημοκρατία ἐν τῇ τάσει αὐτῆς εἰς τὸ νὰ ἐξαφανίσῃ πᾶν ἔχνος τοῦ παρελθόντος, δὲν ἐφείσθη οὐδὲ τῆς ἀρχαίας χρονολογίας. Ὅπως λοιπὸν καθήργησε τὴν θρησκείαν, οὕτως ἀντικατέστησε καὶ τὸ χριστιανικὸν ἔτος διὰ νέας χρονολογικῆς ἐποχῆς, ἀρχομένης ἀπο τῆς 22 Σεπτεμβρίου τοῦ 1792, δηλ. ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἰδρύσεως τῆς δημοκρατίας. Ἡ καινοτομία αὕτη δὲν ἐπέπρωτο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, τοῦδ' ὅπερ δὲν εἶνε ἴσως λυπηρὸν, καθότι ἡ „νέα φραγκικὴ χρονολογία“ ὡς ὑπὸ πολλῶν ὠνομάζετο, καὶ ὑπὸ ὅλων ἀλλοίας περιστάσεως τῶν ἐπακολουθησάντων δυσκόλως θὰ ἐτύγγανε γενικῆς ἀποδοχῆς καὶ παγκοσμίῳ ἰσχύος. Αὐτηρὸν ὅμως εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ὅτι μετὰ τῶν ἀπορριπτέων καινῶν συναπεβλήθη καὶ ὁ ὕγις τοῦ πράγματος πύρην.

Ὅτι τὸ ἡμέτερον ἡμερολόγιον χρῆζει βελτίονος διαφύσεως, δλίγιστοι τὴν σήμερον ἀρνοῦνται· ἐπανειλημμένως δὲ ἐγένοντο προτάσεις βελτιώσεως, αἵτινες ὅμως ἔμειναν ἀκαρποί. Ἡ ἀνάγκη τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου δὲν καθίσταται εἰς τοὺς πολλοὺς καταδλιπτικῶς ἐπισπῶντῃ καὶ διὰ τοῦτο ὁ λαὸς ἤμισα φροντίζει περὶ τῆς ἱκανοποιήσεως αὐτῆς. Ἡ χριστιανικὴ τοῦ πολιτικοῦ περιόδου ἐδημιούργησε μὲν νέαν χρονολογίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἡμερολόγιον — ἐξαιρουμένης τῆς ἀσημάντου γρηγοριανῆς διορθώσεως, ἥτις ὅμως δὲν ἔτυχε πανταχοῦ ἀποδοχῆς — οὐδὲν ἀπολύτως ἐπράξεν. Ἡ ὑπὸ Αἰγυπτίων ἀποτρολογῶν ἐπινοηθεῖσα ἐκείνη θεωρία τῶν πλανητῶν ὀφείλει ἐτι καὶ νῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος· ἡ ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου γενομένη διαίρεσις τοῦ ἔτους εἰς δέκα μῆνας καὶ ἡ εἰς τούτους ὑπὸ τοῦ Νουμᾶ Πομπιλίου γενομένη προσθήκη ἐτέρων δύο μηνῶν, ἡ διατήρησις τῶν ὀνομάτων τοῦ Σεπτεμβρίου (ἐβδομοῦ), Ὀκτωβρίου (ὄγδοου), Νοεμβρίου (ἐνάτου), Δεκεμβρίου (δεκάτου), ἐνῶ τὴν σήμερον ὁ Μάρτιος δὲν εἶνε πλέον ὁ πρῶτος ἀλλ' ὁ τρίτος μῆν τοῦ ἔτους καὶ ἐπομένως ὁ Σεπτέμβριος εἶνε ὁ ἕννατος, ὁ Ὀκτώβριος ὁ δέκατος κτλ. πάντα ταῦτα μαρτυροῦσιν ὑπερβολικὴν καὶ ὑπέμετρον συντηρητικότητα.

Τῇ 24 Νοεμβρίου 1793 ἡ ἔθνικὴ συνέλευσις ἐν Παρισίῳ ἐγκατέστησε νέαν χρονολογικὴν ἐποχὴν, ἥτις ὤρθε νὰ ἰσχύῃ ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου τοῦ προηγμένου ἔτους. Ἐτέθη λοιπὸν ὡς ἀρχὴ τοῦ ἔτους ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, καὶ οὕτω ἡ 22 Σεπτεμβρίου 1792 ὠρίσθη ὡς ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ πρώτου ἔτους τῆς δημοκρατίας. Τὸ ἔτος διηρέθη εἰς δώδεκα μῆνας ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν, ἡ ἡμέρα εἰς δέκα ὥρας, ἡ ὥρα εἰς ἑκατὸν πρωτόλεπτα, τὸ πρωτόλεπτον εἰς ἑκατὸν δευτερόλεπτα. Μετὰ τὴν πάροδον τῶν δώδεκα μηνῶν ἠδημιούνητο, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους, συμπληρωματικαὶ ἡμέραι (jours complémentaires), καὶ δι' ἑπέντε προσετίθεντο εἰς τὸ κοινὸν ἔτος καὶ ἕξ εἰς τὸ ἑμβόλιμον εἴτε δισέκτον, ὅπερ ἐπανήρχετο κατ' ἑκάστην τετραετίαν· ἐνίοτε ὅμως ἠδύνατο καὶ τὸ πέμπτον ἔτος νὰ γίνῃ ἑμβόλιμον.

Οἱ μῆνες ὠνομάζοντο ὡς ἑξῆς: 1) Vendémiaire (μῆν τοῦ τρυγετοῦ, τρυγητῆς), 2) Brumaire (μῆν τῆς ὀμίχλης), 3) Frimaire (μῆν τῆς πάχ-

νης), 4) Nivose (μῆν τῆς χιόνος), 5) Pluviose (μῆν τῆς βροχῆς), 6) Ventose (μῆν τῶν ἀνέμων), 7) Germinal (μῆν τῆς βλαστήσεως), 8) Floreal (μῆν τῆς ἀνθήσεως), 9) Prairial (μῆν τῶν λειμῶνων), 10) Messidor (μῆν τοῦ ἀμητοῦ εἴτε θερισμοῦ, θεριστῆς), 11) Thermidor (θερμερῶν), 12) Fructidor (μῆν τῶν ὄσπρων).

Ἐκαστος μῆν διηρέτο εἰς δέκα ἴσα διαστήματα ἐκ δέκα ἡμερῶν, τοῦτ' ἔστιν εἰς δέκα δεχήμερα (decades). Αἱ ἡμέραι ἐκαστοῦ δεχημέρου ὠνομάζοντο κατὰ τάξιν ὡς ἑξῆς: Frimidi, Duodi, Tridi, Quartidi, Quintidi, Sextidi, Septidi, Octidi, Nonidi, Decadi. Ἡ τελευταία αὕτη ἡμέρα τοῦ δεχημέρου ἦτο ἡμέρα ἀναπαύσεως. Αἱ πέντε ἢ ἕξ συμπληρωματικαὶ ἡμέραι τοῦ ἔτους ἦσαν ὡσαύτως ἑορτάσιμοι, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἑορτάζετο ὡς Fête de la vertu (ἑορτὴ τῆς ἀρετῆς), ἡ δευτέρα δὲ ὡς Fête du génie (ἑορτὴ τῆς μεγαλοφυΐας), ἡ τρίτη ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἔργασίαν (Fête du travail), ἡ πέμπτη εἰς τὴν Δημοσίαν Γνώμην (Fête de l'opinion) καὶ τέλος ἡ ἕκτη, ἥτις μόνον εἰς τὰ ἑμβόλιμα ἔτη προσετίθετο, ἦτο ἡ ἑορτὴ τῶν σφέδρα δημοκρατικῶν (Fête de la Sansculottide) εἴτε τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ περίοδος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἑτέρου ἑμβόλιμου ἔτους ἑκαλεῖτο Franciade. Καὶ ταῦτα μὲν τυγχάνουσιν ἴσως τοῖς κλειστόις γνωστοῖ· ὀλιγοῦσιν ὅμως γνωστὰ εἰς τοὺς πολλοὺς εἶναι αἱ ἰδιαιτέραι ὀνομασίαι τῶν ἡμερῶν αἱ ἀντικαταστήσασαι τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποίους ἡ γαλλικὴ δημοκρατία δὲν ἠδύνατο συνεπῶς νὰ ἀνεχθῇ. Ἄντι τῶν ὀνομάτων τῶν ἁγίων ἐτέθησαν ὀνόματα χρησίμων φυτῶν, καρπῶν, ἀνθέων, δένδρων κτλ. Ἐκάστη πέμπτη ἡμέρα ἔφερε τὸ ὄνομα ζώου, ἐκάστη δεκάτη (ἡμέρα ἀναπαύσεως) τὸ ὄνομα οὐρανοῦ ἢ γεωργικοῦ ἐργαλείου. Οὕτω π. χ. ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ὠνομάζετο σταφυλὴ (raisin), ἡ δευτέρα κρόκος (safran), ἡ τρίτη κάστανον (Châtaigne), ἡ τετάρτη κολυχίδον, σκυλοβόλιον (colchique), ἡ πέμπτη ἵππος (cheval), ἡ ἕκτη βαλσαμίνη (balsamine), κτλ., ἡ δεκάτη κάδος (cuve), ἡ ἑνδεκάτη γεώμηλον (pomme de terre), κτλ., ἡ δεκάτη ἐβδόμη κολοκύνθη (citrouille) . . . ἡ δεκάτη ἐνάτη ἡλιοστέριον (tournesol) ἢ εἰκοστὴ ληνός (pressoir) . . . ἡ εἰκοστὴ ἐνάτη κριθὴ (orge), ἡ τριακιστὴ βαρέλλι (tonneau).

Εἰς τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας δυνάμεθα εἰσεῖν νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὰ ἔτη III, VII, XI ἦσαν δίσεκτα, καὶ οὕτω εἴπομεν πᾶν ὅτι ἠδύνατο νὰ λεχθῇ ἐν συντόμῳ περὶ τοῦ δημοκρατικοῦ καλανδαρίου τῆς Γαλλίας. Τὸ καλανδάριον τοῦτο δὲν ἐπέπρωτο νὰ ζῆσθ' ἐπὶ μακρὸν, ἐπέζησεν ὅμως τῆς δημοκρατίας, εἰ καὶ ἐπὶ βραχὺν χρόνον. Διὰ φθίσεως τῆς γεροσύνης τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1805 διατάχθη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ἡ κατάργησις τοῦ δημοκρατικοῦ καλανδαρίου, καὶ τῇ 31 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους (10 Nivose XIV) ἀμέσως μετὰ τὸν τελευταῖον ἤχον τοῦ μεσουκινήτου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν τοῦ ἰσχύον το γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον.

Τοῖς ἀξιότιμοις συνδρομηταῖς τοῖς αἰτη-
σάσι τὸν 23 ἀριθμ. τοῦ παρ. ἔτους εἴτε ἀπ' εὐ-
θείας εἴτε διὰ τῶν κ. ἀναποικιστῶν μας, γνω-
στοποιούμεν, ὅτι οὗτος συμπεριλαμβάνεται ἐν τῷ
24 ἀριθμ. ὅστις εἶναι διπλοῦς. Mr. le prof. F.
à Sees (France). C'est le No. 6 que nous avons
envoyé à Mr. le prof. G. Le No. 1 de cette
année vous le recevrez de nouveau. — κ. I. B. εἰς Ρόδον. Ἐλήφθησαν καὶ ἀπεστάλησαν.
— κ. Μ. Α. Σ. εἰς Ἀγκυρὰν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν
διὰ τὰς τῶσον καλὰς πρὸς τὸ ἡμέτερον ἔργον δια-
θέσεις σας. — κ. Ν. Ν. εἰς Φολέστιον. Συμπερι-
λαμβάνεται ἐν τῷ 24 ἀριθμ. ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς προ-
μειωμένης τοῦ φύλλου φαίνεται. — κ. Ν. Π. εἰς
Γαλάζιον. Θὰ προσπαθήσωμεν. — κ. Γ. Κ. εἰς

Κίον. Ἐστάλησαν ἐπιστολὴ μας προηγῆθη. — κ.
Κ. Δ. Κ. εἰς Προύσαν. Σὰς ἐγράψαμεν. — κ.
Ν. Σ. εἰς Μιτυληνά. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς
φιλικὰς ἡμῶν ἐνεργείας. — κ. Σ. Μ. εἰς Σεβα-
στούπολιν, Γ. Α. εἰς Τάλλαν, Κ. Ν. Σ. καὶ Κ. Κ.
εἰς Μασσαλίαν, Ν. Π. Α. εἰς Νικολάεω. Ἐλήφ-
θησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Μ. εἰς
Ἄλγυλον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Γ. εἰς Σαμα-
νοδδ. Ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν ἢ ἀπο-
στολῆν διὰ γείνη κατ' αὐτὰς. — κ. Κ. Ν. Κ. εἰς
Βέρναν. Ἐνεγράψαμεν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν
τὸ τίμημα ἐλήφθη. — κ. Δ. Κ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν.
Ἐάν δὲν ἐλάβετε τὰ πρὸ τινος αἰτηθέντα δύο
τελιχὴ γράψατέ μας διὰ νὰ σὰς ἀποσταλῶν
ἄλλα. — κ. Ε. Κ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Τὸ ἐν ἀπε-

στάλη διὰ τὰ ἄλλα μανθάνετε ἐκ τῆς σημερινῆς
ἀλληλογραφίας. — κ. Τ. Δ. Κ. εἰς Ρέθυμον.
Ἐσημειώσαμεν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν.
Α. Κ. εἰς Σινώπην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Μ.
εἰς Ἄμισόν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Α. Α.
εἰς Ἀρμαθῆριον. Τὰ ἐπισκεπτήρια μεθ' ἑλας τὰς
ἐρεῦνας μας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψωμεν.
— Herr Prof. H. M. εἰς Piacenza. Das ge-
wünschte Bücherverzeichnis haben wir Ihnen
zugeschickt. — κ. I. M. εἰς Λευκωσίαν. Ἐπερί-
ργος συμπύσεως. — κ. Θ. Χ. εἰς Βόλον. Ε. Ο.
εἰς Σουζ. Ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.
— Mm. Cl. M. à Smyrne. Τὸ περικάλυμμο
ἀπεστάλη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Προγνώσεις τοῦ καιροῦ. — Νηπιῶν ἄστυα ὑπὸ Κ. — Ὁ Αἰμίον. Διήγημα ὑπὸ I. I. Κρασεβῶου (συνέχεια). — Γι-
γάντες καὶ νάνοι μεταξὺ τῶν ζώων μετὰ σχετικῆς εἰκόνας. — Πινακοθήκη, ἥτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Πουκίλα. Ἡ ὀλίγη δύναμις τῶν ἐπὶ τῆς
γῆς ἐν ἐνεργείᾳ ἀτμομηχανῶν. — Οἱ κόνικλοι ἐν τῇ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ. — Παραγωγὴ ἀκατεργάστου γάλλυβος. — Ὁ ἐτησίως ἀναλυσόμενος χροσὸς πρὸς
πλήρωσιν κολῶν ὀδόντων. — Παράδοξον ἀμυντικὸν μέσον. — Πρὸς δοκιμασίαν τῆς ποιότητος τοῦ καλοῦ καφέ. — Στατιστικά. — Ποῖα φαγητὰ ἡγά-
πων οἱ μεγάλοι ἄνδρες. — Σπουδαία διὰ τὴν ναυτιλίαν ἐφευρέσεις. — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Παράδοξοι συμπτώσεις. — Ἐκκλησία καὶ σχολεῖον.
— Χρησιμοποίησις τοῦ ἀνέμου ἐν τῷ ηλεκτρικῷ φωτισμῷ.) — Βιβλιοθήκη. — Τὸ καλῶνδριον τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.
ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Ἡ ἀρχιδούκισσα Μαρία Βαλερία καὶ ὁ μνηστήρ αὐτῆς ἀρχιδούξ Φραγκίσκος Σαλβάτωρ (ἐν σελ. 17). — Νύμφη Ἑλληνίς
(ἐν σελ. 21). — Γιγάντες καὶ νάνοι μεταξὺ τῶν ζώων (ἐν σελ. 25). — Ὅλα χιονισμένα (ἐν σελ. 28).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

τύπος Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελένη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.